

การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

ทั่วประเทศ

และผลทางเศรษฐกิจ

บทความเรื่องนี้ มีจุดหมายที่จะคำนวณหาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ อันจักช่วยให้ชนชั้นกรรมาชีพ มีรายได้เพียงพอแก่การประทังชีวิตอยู่รอดและศึกษาถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจ อันเกิดจากการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำดังกล่าวนี้ เนื้อหาของบทความนี้ประกอบด้วย ๓ ภาคใหญ่ ๆ คือ

(๑) ความต้องการอันจำเป็นในการใช้จ่ายของลูกจ้างในการดำรงชีพ โดยพิจารณาจากค่าครองชีพที่สามารถเลี้ยงดูตนเองและสมาชิกในครอบครัวอีก ๒ คน ให้สามารถดำรงชีพอยู่ได้ตามปกติวิสัยเช่นเดียวกับคนทั่วไปในสังคม

(๒) ผลกระทบของการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีต่อกำไรและการลงทุนของผู้ประกอบการ

(๓) ผลกระทบของการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีต่อราคาสินค้า

๑. ความต้องการอันจำเป็นของลูกจ้างในการดำรงชีพ โดยการพิจารณาจากค่าครองชีพ (Cost of Living) ที่สามารถเลี้ยงดูตนเอง และสมาชิกในครอบครัวอีก ๒ คน ให้สามารถดำรงชีพอยู่ได้ตามปกติวิสัยเช่นเดียวกับคนทั่วไปในสังคม

ตามประกาศของกระทรวงมหาดไทยเรื่อง “การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ” ซึ่งประกาศเมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ได้กล่าวไว้ในข้อ ๖ ของประกาศดังกล่าวมีความว่า “ให้คณะกรรมการ

การมีหน้าที่พิจารณากำหนดค่าจ้างขั้นต่ำซึ่งลูกจ้างควรได้รับ โดยคำนึงถึงข้อเท็จจริงต่างๆ ทั้งนี้เพื่อให้ลูกจ้างสามารถเลี้ยงดูตนเองและสมาชิกในครอบครัวอีก ๒ คน ให้ดำรงชีพอยู่ได้ตามปกติวิสัยเช่นเดียวกับคนทั่วไปในสังคม”

ดังนั้น อัตราค่าจ้างขั้นต่ำคือ อัตราค่าจ้างที่ช่วยให้แรงงานพร้อมด้วยสมาชิกในครอบครัวอีก ๒ คน มีรายได้เพียงพอเพื่อการใช้จ่ายให้ดำรงชีวิตอยู่ได้ และสมศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ชาติในสังคมปัจจุบัน ค่าใช้จ่ายเพื่อการดำรงชีพตามปกติวิสัยสามารถจะแยกได้เป็น ๒ ประเภทใหญ่ๆ คือ

(ก) ค่าใช้จ่ายเพื่อซื้ออาหาร

(ข) ค่าใช้จ่ายทั่วไปนอกเหนือจากการซื้ออาหาร

การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จึงจำเป็นที่จะต้องทราบว่า ค่าใช้จ่ายขั้นต่ำของทั้ง ๒ ประเภทเป็นจำนวนเงินเท่าใด ส่วนมาตรฐานในการกำหนดความหมายของคำว่า “ขั้นต่ำ” ของค่าใช้จ่ายทั้ง ๒ ประเภท จะได้กล่าวในรายละเอียดอีกครั้งหนึ่งในภายหลัง

๑.๑ ค่าใช้จ่ายเพื่อซื้ออาหาร

กองโภชนาการ กระทรวงสาธารณสุข ได้ประเมินไว้ว่า คนที่มีอายุระหว่าง ๒๐-๒๔ ปี (น้ำหนักตัวประมาณ ๕๔ ก.ก.) มีความต้องการขั้นต่ำของร่างกายใน ๑ วันต่อสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้

ต้องได้รับประทานอาหารที่มีจำนวน ๒,๕๕๐ แคลอรี โปรตีน ๕๔ กรัม แคลเซียม ๐.๕ กรัม เหล็ก ๖ มิลลิกรัม วิตามินเอ ๒๕๐๐ ยูนิต วิตามินบี ๑๑.๐ กรัม วิตามินบี ๒ ๑.๔ มิลลิกรัม ไนอาซิน ๑.๗ มิลลิกรัม วิตามินซี ๓๐ มิลลิกรัม วิตามินดี ๔๐๐ ยูนิต (ข้าว ๑๐๐ กรัมมี ๓๖๘ แคลอรี)

หมายเหตุ กองโภชนาการ กระทรวงสาธารณสุข ไม่ได้แยกไว้ว่า ในอาหารซึ่งมีจำนวนแคลอรี ๒,๕๕๐ แคลอรี ควรจะเป็นข้าว ผัก หรือผลไม้เท่าใด

จาก *National Food Nutrition Policy for Thailand, 1972-76* ได้แสดงให้เห็นว่าการบริโภคต่อหัวของคนไทยในปี ๒๕๐๕ นั้นมีประมาณ ๒,๑๒๗ แคลอรี และมีโปรตีน ๔๖.๕ กรัมต่อ ๑ วัน เนื่องจากรัฐบาลไม่เคยมีโครงการในการรณรงค์ต่อสู้กับปัญหาเรื่องคุณภาพและความต้องการขั้นต่ำทางอาหารของประชาชน เราจึงถือได้ว่า ในปัจจุบันนี้คนไทยโดยเฉลี่ยก็ยังคง

บริโภค ๒,๑๒๗ แคลอรี ต่อ ๑ วัน ซึ่งต่ำกว่ามาตรฐาน (๒,๕๕๐ แคลอรี) อยู่ ๑๖.๖% หรือเท่ากับ ๔๒๓ แคลอรีนั่นเอง และบริโภคโปรตีนต่ำกว่ามาตรฐาน (๕๔ กรัม) อยู่เท่ากับ ๗.๕ กรัม ต่อ ๑ วัน ในจำนวน ๒,๑๒๗ แคลอรี และโปรตีน ๔๖.๕ กรัม มีที่มาจากอาหารประเภทต่างๆ ดังนี้

ตารางที่ ๑
การกระจายแคลอรีและโปรตีนระหว่างอาหารประเภทต่างๆ ต่อบุคคล
ในปี ๒๕๐๕

อาหาร	แคลอรี		โปรตีน (กรัม)	
	ต่อวัน (๑)	ต่อปี (๒)	ต่อวัน (๓)	ต่อปี (๔)
รวม	๒,๑๒๗	๗๖๗,๕๙๕	๔๖.๕	๑๖,๘๒๖.๕
ธัญพืช	๑,๙๗๓		๓๕.๙	
สัตว์	๑๕๔		๑๐.๖	
กลุ่มอาหาร				
ข้าว	๑,๕๑๓	๕๕๒,๒๔๕	๒๘.๔	๑๐,๓๖๖.๐
แป้ง	๙๘	๓๕,๒๔๕	๒๘.๔	๓๖๕
น้ำตาล	๙๗	๓๕,๗๗๐	๐.๒	๗๓
ถั่ว	๑๘๔	๖๗,๑๖๐	๔.๑	๑,๔๙๖.๕
ผัก	๒๔	๘,๗๖๐	๑.๕	๕๔๗.๕
น้ำมันพืช	๒๙	๑๐,๕๘๕	—	—
ผลไม้	๘	๒,๙๒๐	๐.๔	๑๔๖.๐
เนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์สัตว์	๙๑	๓๓,๒๑๕	๔.๙	๑,๗๘๘.๕
ไข่	๑๒	๔,๓๘๐	๐.๙	๓๒๘.๕
ปลา	๒๔	๘,๗๖๐	๔.๒	๑,๕๓๓.๐
นมและผลิตภัณฑ์นม	๑๔	๕,๑๑๐	๐.๕	๑๘๒.๕
น้ำมันและไขมันสัตว์	๘	๒,๙๒๐	—	—

ที่มา: International Nutrition Planning Program, *High Protein Product Development Efforts in Thailand*, Technical Report Series No. 1., Massachusetts Institute of Technology, Cambridge, Massachusetts, U.S.A., p. 13.

จากคอลมนที่ (๑) และ (๒) ในตารางที่ ๑ ถ้าคิดเป็นสัมประสิทธิ์จะไดดังนี้

ตารางที่ ๒

สัมประสิทธิ์ของกาลอวี

ข้าว	.๗๑๕๗
แป้ง	.๐๕๖๖
น้ำตาล	.๐๕๖๖
ถั่ว	.๐๘๕๕
ผัก	.๐๑๑๔
น้ำมันพืช	.๐๑๓๗
ผลไม้	.๐๐๓๘
เนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์สัตว์	.๐๔๓๒
ไข่	.๐๐๕๗
ปลา	.๐๑๑๔
นมและผลิตภัณฑ์นม	.๐๐๖๖
น้ำมันและไขมันสัตว์	.๐๐๓๘

ส่วนปริมาณอาหารประเภทต่างๆ ที่คนไทยโดยเฉลี่ยบริโภคในปี ๒๕๐๕ มีดังนี้

ตารางที่ ๓

ปริมาณการบริโภคอาหารประเภทต่างๆ ปี ๒๕๐๕

ประเภทอาหาร	กิโลกรัมต่อคนต่อปี
๑) ข้าวและแป้ง	๑๖๗.๒
๒) เนื้อ	๘.๒
๓) สัตว์ปีก	๓.๐
๔) ปลา	๘.๓
๕) ไข่	๒.๓
รวม (๒ + ๓ + ๔ + ๕)	๒๒.๘
๖) ผักและผลไม้	๓๔.๑
๗) น้ำมันและไขมัน	๑.๐
๘) น้ำตาลและของหวาน	๒.๔
๙) เครื่องดื่ม เครื่องเทศ ฯลฯ	๓.๑
รวม	๒๓๐.๖

ที่มา : รายงานการสำรวจการใช้จ่ายของครัวเรือน ๒๕๐๕

จากคอลัมน์ที่ ๒ ในตารางที่ ๑ หรือด้วยตารางที่ ๓ ก็จะได้จำนวนแคลอรีต่อ ๑ กิโลกรัมของอาหารประเภทต่างๆ และถ้าเอาคอลัมน์ ๔ ในตารางที่ ๑ หรือด้วยตารางที่ ๓ ก็จะได้จำนวนโปรตีนต่อ ๑ กิโลกรัมของอาหารประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๔
จำนวนโปรตีนต่อหนึ่งกิโลกรัมของอาหาร

รายการ	กาลอรี	โปรตีน	กิโลกรัม	กาลอรี	โปรตีน
	ต่อปี	ต่อปี	ต่อปี	ต่อกิโลกรัม	ต่อกิโลกรัม
	(๑)	(๒)	(๓)	(๑) (๓)	(๒) (๓)
ข้าวและแป้ง	๕๘๘,๐๑๕	๑๐,๗๓๑.๐	๑๖๗.๒	๓,๕๒๑	๖๔.๑๘
สัตว์ปีกและเนื้อสัตว์	๓๓,๒๑๕	๑,๗๘๘.๕	๑๑.๒	๓,๐๒๐	๑๕๘.๖๘
ปลา	๘,๗๖๐	๕๓๓.๐	๘.๓	๘๗๓	๑๖๔.๘๘
ไข่	๔,๓๘๐	๓๒๘.๕	๒.๓	๒,๑๙๐	๑๔๒.๘๓
ผักและผลไม้	๑๑,๖๘๐	๖๘๓.๕	๓๔.๑	๓๔๔	๒๐.๓๔
น้ำมันพืช-สัตว์และไขมัน	๑๓,๕๐๕	—	๑.๐	๑๓,๕๐๕	—
น้ำตาลและของหวาน	๓๕,๗๗๐	๗๓.๐	๒.๔	๑๔,๙๐๔	๓๐.๔๒

จากตารางที่ ๒ ถ้าเราเอา ๒,๕๕๐ คูณด้วยสัมประสิทธิ์ เราจะทราบว่า ณ จุดความต้องการการแคลอรีขั้นต่ำ (Minimum Requirement for Calories) นั้น ควรจะมาจากอาหารประเภทต่างๆ ต่อวันเท่าไร และถ้าคูณด้วย ๓๖๕ ก็จะได้ตัวเลข MRC จากอาหารต่างๆ ต่อปี

ตารางที่ ๕
ความต้องการแคลอรีขั้นต่ำจากอาหารประเภทต่างๆ ต่อวันและต่อปี

รายการ	สัมประสิทธิ์	กาลอรี ต่อวัน	กาลอรี ต่อปี
		(X ๒,๕๕๐)	(X ๓๖๕)
ข้าวและแป้ง	.๗๖๖๓	๑,๙๕๔	๗๑๓,๒๑๐
สัตว์ปีกและเนื้อสัตว์	.๐๔๓๒	๑๑๐	๔๐,๑๕๐
ปลา	.๐๑๑๔	๒๘	๑๐,๕๘๔
ไข่	.๐๐๕๗	๑๕	๕,๔๒๕
ผักและผลไม้	.๐๑๕๒	๓๘	๑๔,๒๓๕
น้ำมันสัตว์-พืช	.๐๑๗๕	๔๕	๑๖,๔๒๕
น้ำตาล	.๐๔๖๖	๑๑๘	๔๓,๔๓๕
ถั่ว	.๐๘๗๕	๒๒๓	๘๑,๓๘๕
นมและผลิตภัณฑ์นม	.๐๐๖๖	๑๗	๖,๒๐๕
รวม		๒,๕๕๑	๙๓๑,๑๑๕

เอาคอลัมน์ที่ ๓ ในตารางที่ ๕ ตั้ง หารด้วยคอลัมน์ ที่ ๓ ในตารางที่ ๔ จะได้จำนวน กิโลกรัมของอาหารประเภทต่างๆที่จะสนองความต้องการแคลอรีขั้นต่ำ (Minimum Requirements for Calories = MRC) ต่อปี

ตารางที่ ๖

ความต้องการปริมาณอาหารประเภทต่างๆขั้นต่ำ

ประเภทของอาหาร	กิโลกรัมต่อปี
ข้าวและแป้ง	๒๐๒.๕๖
สัตว์ปีกและเนื้อ	๑๓.๒๙
ปลา	๑๐.๘๘
ไข่	๒.๕๐
ผักและผลไม้	๔๑.๓๘
น้ำมันพืช-สัตว์และไขมัน	๑.๒๒
น้ำตาล	๒.๙๑

ตารางที่ ๗

ราคาอาหารของภาคต่างๆ ในเดือนเมษายน ๒๕๑๗

ประเภทของอาหาร	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
ข้าวและแป้ง	๔.๓๘	๔.๒๙	๔.๓๘	๔.๔๘	๔.๕๑
สัตว์ปีกและเนื้อ	๒๘.๙๓	๒๓.๗๖	๒๓.๔๒	๒๕.๒๔	๒๕.๔๗
ปลา	๑๗.๑๗	๑๙.๒๑	๑๘.๘๓	๑๕.๗๙	๑๕.๘๕
ไข่	๒๑.๘๑	๒๒.๑๙	๒๒.๒๙	๒๐.๔๕	๒๐.๔๕
ผักและผลไม้	๗.๐๐	๖.๑๐	๖.๗๑	๖.๓๒	๕.๗๑
น้ำมันพืช-สัตว์และไขมัน	๒๑.๘๖	๒๑.๔๐	๒๐.๓๗	๑๙.๘๗	๒๒.๔๒
น้ำตาล	๔.๘๐	๕.๓๕	๕.๕๑	๔.๙๖	๕.๕๒

ที่มา: จำนวนมาจากข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) ที่ได้จากกรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์

เอาค่าในตารางที่ ๖ คูณกับค่าต่างๆในตารางที่ ๗ จะได้ค่าใช้จ่ายต่างๆสำหรับ MRC ของภาคต่างๆในเดือนเมษายน ๒๕๑๗ ดังนี้:-

ตารางที่ ๘

ค่าใช้จ่ายในการซื้ออาหารประเภทต่าง ๆ
เพื่อสนองความต้องการแคลอรีขั้นต่ำในช่วงเวลา ๑ เดือน

เมษายน ๒๕๑๓

ประเภทของอาหาร	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
ข้าวและธัญญาหาร	๘๘๗.๒๑	๘๖๘.๘๘	๘๘๗.๒๑	๙๐๗.๔๗	๙๑๓.๕๕
สัตว์ปีกและเนื้อ	๓๘๔.๔๘	๓๑๕.๗๗	๓๑๑.๒๕	๓๓๕.๔๔	๓๓๘.๕๐
ปลา	๑๘๖.๘๑	๒๐๙.๐๐	๒๐๔.๘๗	๑๗๑.๗๙	๑๗๒.๔๕
ไข่	๕๔.๕๓	๕๕.๔๗	๕๕.๗๓	๕๑.๑๓	๕๑.๑๓
ผักและผลไม้	๒๘๙.๖๖	๒๕๒.๔๒	๒๗๗.๖๖	๒๖๑.๕๒	๒๓๖.๒๘
น้ำมันพืช-สัตว์และไขมัน	๒๖.๖๗	๒๖.๑๑	๒๔.๘๕	๒๔.๒๔	๒๗.๓๕
น้ำตาล	๑๔.๒๖	๑๕.๕๗	๑๖.๐๓	๑๔.๔๓	๑๖.๐๖
รวม	๑,๘๔๓.๖๒	๑,๗๔๓.๓๒	๑,๗๗๗.๕๕	๑,๗๖๖.๐๒	๑,๗๕๕.๓๒

ตามกฎหมายอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ ถือว่าให้กรรมกรแต่ละคนสามารถเลี้ยงดูผู้อยู่ใน
อุปการะอีก ๒ คน จึงเอา ๓ คูณยอดรวมในตารางที่ ๘ แล้วเอาจำนวน ๓๑๗ วันหารผลลัพธ์
(โดยสมมติให้กรรมกรหยุดงานในวันอาทิตย์ได้ด้วย) จะได้ส่วนหนึ่งของอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ
เพื่อสนอง MRC ดังน

	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
๑) MRC X ๓	๕,๕๓๐.๘๖	๕,๒๒๙.๙๖	๕,๓๓๒.๖๕	๕,๒๙๘.๐๖	๕,๒๙๘.๙๖
๒) ÷ ๓๑๗	๑๗.๔๕	๑๖.๕๙	๑๖.๘๒	๑๖.๗๑	๑๖.๖๑

อนึ่ง เนื่องจากกองโภชนาการ กระทรวงสาธารณสุขได้ประเมินไว้ว่า เอกชนที่มีอายุ
ระหว่าง ๒๐-๒๙ ปี (น้ำหนักตัวประมาณ ๕๔ ก.ก.) ในวันหนึ่งมีความต้องการอาหารซึ่งประ-
กอบด้วยโปรตีนประมาณ ๕๔ กรัม หรือ ๑๙,๗๑๐ กรัมใน ๑ ปี

เรานำคอลัมน์ที่ ๕ ของตารางที่ ๘ คูณจำนวนกิโลกรัมต่อปีของตารางที่ ๖ จะได้จำนวน
โปรตีนจากอาหารประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๕

จำนวนโปรตีนจากอาหารประเภทต่าง ๆ

รายการ	โปรตีน (กรัม)
ข้าวและแป้ง	๑๓,๐๐๐.๓
สัตว์ปีกและเนื้อสัตว์	๒,๑๒๒.๒๘
ปลา	๑,๗๙๓.๔๖
ไข่	๓๕๗.๐๘
ผักและผลไม้	๘๔๑.๖๗
น้ำมันสัตว์-พืชและไขมัน	-
น้ำตาลและของหวาน	๘๘.๕๒
รวม	๑๘,๒๐๓.๓๑

นี้แสดงให้เห็นว่า การกำหนดให้เขาบริโภคเพื่อสนอง MRC ตามจำนวนกิโลกรัมที่ปรากฏในตารางที่ ๖ นั้น จะมีผลให้เขาได้รับโปรตีน ๑๘,๒๐๓.๓๑ กรัม/ปี ซึ่งใกล้เคียงกับมาตรฐานที่กระทรวงสาธารณสุขได้กำหนด

สรุปข้อ ๑.๑ ค่าใช้จ่ายเพื่อซื้ออาหาร

โดยการยึดมาตรฐานขั้นต่ำของความต้องการจำนวนแคลอรีและจำนวนโปรตีนของประชาชนในประเทศไทย ตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดไว้ เราจะเห็นว่า เพื่อจะให้กรรมกร ๑ คน กับผู้ที่อยู่ในอุปการะอีก ๒ คน สามารถจะมีมาตรฐานดังกล่าวนี้ได้ ส่วนหนึ่งของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เพื่อใช้จ่ายค่าอาหารจะต้องเป็นดังนี้ คือ

กรุงเทพมหานคร	๑๗.๔๕ บาท/วัน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๑๖.๔๙ บาท/วัน
ภาคเหนือ	๑๖.๘๒ บาท/วัน
ภาคกลางและภาคตะวันออก	๑๖.๗๑ บาท/วัน
ภาคใต้	๑๖.๖๑ บาท/วัน

รายได้เหล่านี้จะเพียงพอให้บุคคลทั้งสาม ได้บริโภคอาหารประมาณ ๒,๕๕๐ แคลอรี ต่อวัน และได้โปรตีนประมาณ ๕๔ กรัมต่อวัน ส่วนแร่ธาตุและวิตามินอื่น ๆ นั้น เขาก็ย่อมจะได้บริโภคอยู่ด้วยแล้ว เพราะอาหารแต่ละชนิดก็ประกอบด้วยแร่ธาตุและวิตามินต่าง ๆ รวมกันหลายอย่าง หากแต่เราสามารถจะคำนวณออกมาเป็นตัวเลขที่แน่นอนได้ เพราะกระทรวงสาธารณสุขเองมิได้กำหนดเอาไว้ว่า อาหารแต่ละอย่าง (ยกเว้นข้าว) ประกอบไปด้วยแร่ธาตุและวิตามินอะไรบ้าง

๑.๒ ค่าใช้จ่ายทั่ว ๆ ไปนอกเหนือจากการซื้ออาหาร

ค่าใช้จ่ายทั่ว ๆ ไป หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับประเภทอาหาร ค่าใช้จ่ายเหล่านี้ได้แก่ ค่าเครื่องนุ่งห่ม ค่าเช่าและตกแต่งบ้าน ค่าพยาบาล และยารักษาโรค ค่าพาหนะ ค่าพักผ่อนและการศึกษา ค่ายาสูบและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นต้น การวิเคราะห์เพื่อแสวงหาค่าใช้จ่ายทั่วไปต่อคนและต่อวันเป็นเท่าใด เพื่อจะได้นำไปกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำนั้น จำเป็นที่จะต้องกำหนดมาตรฐานของการบริโภคของแรงงานเสียก่อน ในการวิเคราะห์ครั้งนี้จะต้องกำหนดมาตรฐานค่าใช้จ่ายให้แก่แรงงานในกรุงเทพมหานครเป็นตัวหลัก แล้วจึงปรับค่าใช้จ่ายของแรงงานภาคอื่น ๆ ให้อยู่มาตรฐานที่ใกล้เคียงกับมาตรฐานของแรงงานในกรุงเทพมหานคร โดยจะคำนึงถึงพฤติกรรมการบริโภคของแรงงานภาคต่าง ๆ และความแตกต่างของการเปลี่ยนแปลงของราคาสินค้าในแต่ละภาคด้วย

มาตรฐานการใช้จ่ายของแรงงานในกรุงเทพมหานคร ได้กำหนดให้มี ๒ ระดับเพื่อใช้เปรียบเทียบกัน ซึ่งจะเรียกว่า มาตรฐานระดับกลาง กับ มาตรฐานระดับต่ำ ทั้งจะได้อธิบายรายละเอียดในภายหลัง

๑.๒.๑ ค่าใช้จ่ายทั่ว ๆ ไปนอกเหนือจากการซื้ออาหารตามมาตรฐานต่ำ

มาตรฐานขั้นต่ำ หมายถึง มาตรฐานค่าใช้จ่ายของครอบครัวทั่วประเทศ ที่มีรายได้ถาวรเฉลี่ยปีละประมาณ ๓,๐๐๐-๕,๙๙๙ บาท หรือเดือนละ ๒๕๐-๕๐๐ บาท หรือวันละ ๘.๖๒-๑๙.๒๓ บาท (ครอบครัวมีขนาด ๔.๔ คน) เพื่อจะปรับค่าใช้จ่ายเหล่านี้ ซึ่งยกเว้นค่าอาหารและค่าเครื่องดื่ม ให้อยู่ในระดับค่าใช้จ่ายของปี ๒๕๐๘ เราจำเป็นต้องเอาดัชนีราคากระหว่างปี ๒๕๐๕-๒๕๐๘ มาปรับ

ตารางที่ ๑๐

ดัชนีราคาผู้บริโภค โภคสำหรับกรุงเทพ-ธนบุรี

(๒๕๐๕ = ๑๐๐)

ปี	รวมทุกรายการ (๑)	อาหาร (๒)	เสื้อผ้า (๓)	บ้าน (๔)	ค่ารักษาพยาบาล (๕)	ค่าขนส่ง (๖)	มหรสพ, หนังสือและ การศึกษา (๗)	ยาสูบและ เครื่องคัมที่มีแอลกอฮอล์ (๘)
๒๕๐๕	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐
๒๕๐๖	๑๐๐.๘	๙๙.๙	๙๙.๘	๑๐๕.๒	๑๐๑.๐	๑๐๐.๐	๙๙.๓	๑๐๐.๐
๒๕๐๗	๑๐๒.๙	๑๐๔.๒	๙๗.๙	๑๐๕.๖	๑๐๑.๐	๑๐๐.๖	๑๐๑.๑	๑๐๐.๐
๒๕๐๘	๑๐๓.๘	๑๐๔.๘	๙๖.๙	๑๐๗.๕	๑๐๒.๒	๑๐๒.๑	๑๐๑.๘	๑๐๐.๐

ส่วนค่าใช้จ่ายต่อหัวของครอบครัวที่มีรายได้ปลัะ ๓,๐๐๐-๕,๙๙๙ บาทนั้น มีปรากฏในตารางที่ ๑๑ โดยการสมมติให้แรงงานขั้นต่ำในกรุงเทพมหานครมีค่าใช้จ่ายในเรื่องต่าง ๆ เป็นจำนวนเงินดังปรากฏตามตารางดังกล่าว ซึ่งเป็นตัวเลขที่ได้มาจากรายงานการสำรวจรายการใช้จ่ายของครอบครัว พ.ศ. ๒๕๐๖ (ทั่วประเทศ) ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ

ตารางที่ ๑๑

ส่วนเฉลี่ยรายการใช้จ่ายของรายบุคคลใน ๑ เดือน (บาท)

(เทศบาล - สุขาภิบาล)

รายการ	ค่าใช้จ่ายของสมาชิกในครอบครัว ที่มีรายได้ตั้งแต่ ๓,๐๐๐-๕,๙๙๙ บาท
๑. ยอดรวมค่าใช้จ่าย	๑๒๓.๓๖
๒. อาหารและเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์	๖๒.๙๙
๓. เครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้า	๑๖.๓๔
๔. ค่าเคหะ เครื่องเรือนและค่าบริการในครัวเรือน	๑๖.๔๐
๕. ค่าตรวจรักษาพยาบาล	๑๐.๓๖
๖. ค่ายานพาหนะ	๓.๗๙
๗. ค่าบันเทิงและการศึกษา	๕.๑๗
๘. ค่ายาสูบและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	๖.๗๖
๙. ค่าเบ็ดเตล็ด	๑.๕๓
๑๐. ค่าบริจาคและของขวัญ	๔.๖๗
๑๑. ค่าภาษี	๐.๗๒

หมายเหตุ : ครอบครัวมีขนาด ๔.๔ คน

หลังจากเอาดัชนีราคาผู้บริโภค ในตารางที่ ๑๐ มาปรับค่าใช้จ่ายในตารางที่ ๑๑ ค่าใช้จ่ายต่อหัวของครอบครัวในกรุงเทพมหานครของปี ๒๕๐๘ จะเป็นดังนี้

ตารางที่ ๑๒

ค่าใช้จ่ายของครอบครัวที่มีรายได้ ๓,๐๐๐ - ๕,๕๕๕ บาท

เฉลี่ยต่อบุคคลต่อ ๑ เดือน ของปี ๒๕๐๘

เฉพาะแรงงานในกรุงเทพมหานคร

(บาท)

รายการ	ค่าใช้จ่าย
๑. ยอดรวมค่าใช้จ่าย	-
๒. อาหารและเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์	๖๖.๐๑
๓. เครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้า	๑๕.๘๓
๔. ค่าเคหะเครื่องเรือน และค่าบริการในครัวเรือน	๑๗.๖๓
๕. ค่าตรวจรักษาพยาบาล	๑๐.๕๕
๖. ค่ายานพาหนะ	๓.๘๗
๗. ค่าบันเทิงและการศึกษา	๕.๒๖
๘. ค่ายาสูบและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	๖.๗๖
๙. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	๑.๕๕
๑๐. ค่าบริจาคและของขวัญ	๔.๘๕
๑๑. ค่าภาษี	๐.๗๕

หมายเหตุ การปรับราคาสินค้าจากปี ๒๕๐๕-๒๕๐๘ ของสินค้าจากรายการที่ ๑-๘ นั้น เราใช้ดัชนีราคาผู้บริโภคสำหรับกรุงเทพ-ธนบุรี ซึ่งใช้ปี ๒๕๐๕ = ๑๐๐ จาก รายงานเศรษฐกิจรายเดือนของธนาคารแห่งประเทศไทย (กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑) ส่วนการปรับราคาของรายการที่ ๙-๑๑ นั้น เราใช้ดัชนีราคาผู้บริโภคตัวเฉลี่ยจากข้อมูลอันเดียวกัน

ตารางที่ ๑๓

การสำรวจรายการใช้จ่ายของครอบครัว พ.ศ. ๒๕๐๕-๒๕๐๖ ส่วนเฉลี่ยค่าใช้จ่าย
ของประชากรรายบุคคลเกี่ยวกับค่าของสินค้าและบริการต่าง ๆ รวมทั้งค่าของสินค้า
และบริการต่าง ๆ ที่ผลิตเอง หรือได้มาโดยไม่ต้องซื้อในระยะเวลา ๑ ปี

(บาท)

รายการ	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
๑. ยอดรวมค่าใช้จ่าย					
๒. ค่าอาหารและเครื่องคั้นที่ไม่มีแอลกอฮอล์	๑,๔๓๔.๖๐	๙๘๗.๔๘	๗๔๗.๗๒	๙๗๓.๖๘	๑,๑๑๘.๕๒
๓. ค่าเครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้า	๒๘๕.๖๐	๓๕๖.๗๖	๓๔๖.๙๒	๒๗๕.๕๒	๓๑๑.๖๔
๔. ค่าเคหะ เครื่องเรือน และค่าบริการ ในครัวเรือน	๕๔๖.๖๐	๓๕๙.๘๘	๓๕๙.๐๔	๓๑๘.๑๒	๔๓๕.๗๒
๕. ค่าตรวจรักษาพยาบาล	๒๑๔.๓๒	๑๖๑.๖๔	๑๓๗.๗๖	๑๖๑.๔๐	๑๘๙.๔๘
๖. ค่ายานพาหนะ	๒๐๘.๒๐	๑๖๗.๗๖	๑๐๒.๓๖	๖๔.๓๒	๙๑.๐๘
๗. ค่าบันเทิงและการศึกษา	๑๗๓.๔๐	๒๐๒.๘๐	๑๑๔.๔๘	๑๓๒.๗๒	๑๑๕.๐๘
๘. ค่ายาสูบและเครื่องคั้นที่มีแอลกอฮอล์	๑๔๔.๘๖	๑๒๖.๙๖	๙๐.๗๒	๑๐๔.๕๒	๑๐๗.๒๘
๙. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	๑๐๐.๒๐	๕๑.๘๔	๔๒.๐๐	๔๗.๐๔	๖๘.๔๐

ตารางที่ ๑๔

ดัชนีรายจ่ายของประชากรรายบุคคลในการซื้อสินค้าและบริการต่าง ๆ จำแนกตามภูมิภาค

(กรุงเทพ-ธนบุรี = ๑๐๐)

รายการ	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
๑. ยอดรวมค่าใช้จ่าย					
๒. ค่าอาหารและเครื่องคั้นที่ไม่มีแอลกอฮอล์	๑๐๐.๐	๖๘.๘๓	๕๒.๑๒	๖๗.๘๗	๗๗.๙๗
๓. ค่าเครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้า	๑๐๐.๐	๑๒๔.๙๒	๑๒๑.๔๗	๙๖.๔๗	๑๐๙.๑๒
๔. ค่าเคหะ เครื่องเรือน และค่าบริการ ในครัวเรือน	๑๐๐.๐	๖๕.๘๔	๖๕.๖๙	๕๘.๒๐	๗๙.๗๑
๕. ค่าตรวจรักษาพยาบาล	๑๐๐.๐	๗๕.๕๒	๖๔.๒๘	๗๕.๓๑	๘๘.๔๑
๖. ค่ายานพาหนะ	๑๐๐.๐	๘๐.๕๘	๔๙.๑๖	๓๐.๘๙	๔๓.๗๕
๗. ค่าบันเทิงและการศึกษา	๑๐๐.๐	๑๑๖.๙๖	๖๖.๐๒	๗๖.๕๔	๖๖.๓๗
๘. ค่ายาสูบและเครื่องคั้นที่มีแอลกอฮอล์	๑๐๐.๐	๘๗.๕๘	๖๒.๕๘	๗๒.๑๐	๗๔.๐๑
๙. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	๑๐๐.๐	๕๑.๗๔	๔๑.๙๒	๔๖.๙๕	๖๘.๒๖
ผลเฉลี่ย		๗๔.๖๕	๕๘.๑๔	๕๘.๒๖	๖๗.๕๑

ที่มา : ตารางที่ ๑๓

ถ้ากำหนดให้แรงงานในกรุงเทพมหานครมีการบริโภคในปี ๒๕๐๘ ตามรายการที่ปรากฏในตารางที่ ๑๒ หลังจากใช้ตารางที่ ๑๔ เข้ามาปรับ จะได้รายการค่าใช้จ่ายของแรงงานในภาคต่าง ๆ ของปี ๒๕๐๘ ดังนี้

ตารางที่ ๑๕

ค่าใช้จ่ายต่อหัวต่อเดือนของประชาชนในภาคต่าง ๆ

(บาท)

รายการ	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
๑. ยอดรวมค่าใช้จ่าย					
๒. ค่าอาหารและเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์	๖๖.๐๑	๔๕.๔๑	๓๔.๔๐	๔๔.๘๐	๕๑.๔๗
๓. ค่าเครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้า	๑๕.๘๓	๑๙.๗๗	๑๙.๒๓	๑๕.๒๗	๑๗.๒๗
๔. ค่าเคหะ เครื่องเรือน และค่าบริการ ในครัวเรือน	๑๗.๖๓	๑๑.๖๑	๑๑.๕๘	๑๐.๒๖	๑๔.๐๕
๕. ค่าตรวจรักษาพยาบาล	๑๐.๕๙	๗.๙๙	๖.๘๑	๗.๙๖	๙.๓๖
๖. ค่ายานพาหนะ	๓.๘๗	๓.๑๒	๑.๙๐	๑.๑๙	๑.๖๙
๗. ค่าบันเทิงและการศึกษา	๕.๒๖	๖.๑๕	๓.๔๗	๔.๐๓	๓.๔๙
๘. ค่ายาสูบและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	๖.๗๖	๕.๙๒	๔.๒๓	๔.๘๗	๕.๐๐
๙. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	๑.๕๙	๐.๘๒	๐.๖๗	๐.๗๕	๑.๐๙
๑๐. ค่าบริจาคและของขวัญ	๔.๘๕	๓.๖๒	๒.๘๒	๒.๘๓	๓.๒๗
๑๑. ค่าภาษี	๐.๗๕	๐.๕๖	๐.๔๔	๐.๔๔	๐.๕๑

ที่มา : ตารางที่ ๑๒ และ ๑๔

ต่อไปนำเอาดัชนีราคาผู้บริโภค หรือการเปลี่ยนแปลงของราคาของสินค้าแต่ละรายการในแต่ละภาคจากปี ๒๕๐๘ จนถึงเดือนเมษายน ๒๕๑๗ มาปรับ แต่สำหรับกรุงเทพมหานครจะใช้ดัชนีราคาผู้บริโภคที่ยตีปี ๒๕๐๕ = ๑๐๐ เป็นตัวปรับ นั่นคือต้องใช้ตัวเลขในตารางที่ ๑๑ เป็นตัวปรับ ภาคอื่น ๆ จะใช้ดัชนีราคาผู้บริโภคที่ยตีปี ๒๕๐๘ = ๑๐๐ เป็นตัวปรับ คือใช้ตัวเลขในตารางที่ ๑๕ เป็นตัวปรับ ซึ่งดัชนีราคาผู้บริโภคดังกล่าวนี้ทางกรมเศรษฐกิจพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์ ได้คำนวณไว้เรียบร้อยแล้วดังปรากฏในตารางที่ ๑๖ และผลลัพธ์หลังการปรับดังกล่าวจะปรากฏในตารางที่ ๑๗

ตารางที่ ๑๖

ดัชนีราคาสินค้าของเดือนเมษายน ๒๕๑๓

รายการ	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
๑. ยอดรวมค่าใช้จ่าย					
๒. ค่าอาหารและเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์	๒๐๐.๘	๑๘๒.๓	๒๒๑.๖	๑๙๖.๕	๑๙๕.๒
๓. ค่าเครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้า	๑๓๓.๓	๑๔๐.๒	๑๕๙.๘	๑๕๘.๓	๑๕๑.๖
๔. ค่าเคหะ เครื่องเรือน และค่าบริการ ในครัวเรือน	๑๔๐.๒	๑๕๙.๘	๑๖๕.๔	๑๕๐.๐	๑๔๖.๔
๕. ค่าตรวจรักษาพยาบาล	๑๓๖.๖	๑๔๐.๗	๑๓๔.๔	๑๒๔.๗	๑๑๙.๙
๖. ค่ายานพาหนะ	๑๘๓.๓	๑๓๗.๗	๑๖๔.๐	๑๕๒.๐	๑๔๓.๙
๗. ค่าบันเทิงและการศึกษา	๑๓๙.๗	๑๕๓.๔	๑๔๓.๔	๑๓๕.๓	๑๒๕.๙
๘. ค่ายาสูบและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	๑๑๖.๗	๑๒๑.๒	๑๒๓.๖	๑๓๐.๐	๑๑๘.๔
๙. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด ^๒	๑๔๑.๒	๑๔๓.๙	๑๕๓.๕	๑๔๔.๘	๑๓๘.๕
๑๐. ค่าบริจาคมของขวัญ ^๒	๑๔๑.๒	๑๔๓.๙	๑๕๓.๕	๑๔๔.๘	๑๓๘.๕
๑๑. ภาษี ^๒	๑๔๑.๒	๑๔๓.๙	๑๕๓.๕	๑๔๔.๘	๑๓๘.๕
ดัชนีรวม	๑๗๐.๘	๑๖๔.๙	๑๘๕.๗	๑๒๗.๑	๑๖๙.๒

หมายเหตุ : ^๑ ใช้ปี ๒๕๐๕ = ๑๐๐ ส่วนภาคอื่น ๆ ใช้ปี ๒๕๐๕ = ๑๐๐

^๒ ใช้ดัชนีราคาของสินค้าอื่น ๆ ไม่รวมค่าอาหารเป็นดัชนีราคาผู้บริโภค

ตารางที่ ๑๗

รายจ่ายต่อหัวต่อเดือนของประชาชนในกรุงเทพมหานครและภาคต่าง ๆ

หลังจากการปรับด้วยดัชนีราคาแล้วของเดือนเมษายน ๒๕๑๓

(บาท)

รายการ	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
๑. ยอดรวมค่าใช้จ่าย					
๒. ค่าอาหารและเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์	๑๒๖.๕๕	๘๒.๖๕	๗๖.๒๓	๘๘.๐๓	๑๐๐.๔๗
๓. ค่าเครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้า	๒๑.๗๘	๒๗.๗๒	๓๐.๗๓	๒๔.๑๗	๒๖.๑๘
๔. ค่าเคหะ เครื่องเรือน และค่าบริการ ในครัวเรือน	๒๒.๘๙	๑๘.๔๔	๑๙.๑๕	๑๕.๓๙	๒๐.๕๗
๕. ค่าตรวจรักษาพยาบาล	๑๔.๑๕	๑๑.๒๔	๙.๑๕	๙.๙๓	๑๑.๒๒
๖. ค่ายานพาหนะ	๖.๙๕	๔.๓๐	๓.๑๒	๑.๘๑	๒.๔๓
๗. ค่าบันเทิงและการศึกษา	๗.๒๒	๙.๔๓	๔.๙๘	๕.๔๑	๔.๓๖
๘. ค่ายาสูบและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	๘.๗๘	๗.๑๘	๕.๒๓	๖.๓๓	๕.๙๒

รายการ	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
๙. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	๒.๑๖	๑.๑๘	๑.๐๓	๑.๐๘	๑.๑๘
๑๐. ค่าบริจาคของขวัญ	๖.๕๕	๕.๒๑	๔.๓๓	๔.๑๐	๔.๕๓
๑๑. ค่าภาษี	๑.๐๒	๐.๘๑	๐.๖๘	๐.๖๔	๐.๗๑
รายจ่ายต่อหัวต่อเดือน	๒๑๗.๒๙	๑๖๘.๑๖	๑๕๔.๖๓	๑๕๖.๙๑	๑๗๗.๕๘
a) รวม (ไม่คิดค่าอาหารและเครื่องกั้ม)	๙๐.๗๔	๘๕.๕๑	๗๘.๔๐	๖๘.๘๗	๗๗.๑๑
b) ค่าใช้จ่ายแต่ละวัน (หารด้วย ๓๐)	๓.๐๒	๒.๘๕	๒.๖๑	๒.๓๐	๒.๕๗
c) ถ้าทำงาน ๒๖ วัน เฉลี่ยวันละ	๓.๔๙	๓.๒๙	๓.๐๒	๒.๖๕	๒.๙๗

ตามกฎหมายอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ ให้หมายถึงรวมถึงค่าใช้จ่ายของแรงงานและสมาชิก
ในครอบครัวอีก ๒ คน ดังนั้นผลคำนวณจะเป็นดังนี้

d) (b) คูณด้วย ๓	๙.๐๖	๘.๕๕	๗.๘๓	๖.๙๐	๗.๗๑
e) ค่าใช้จ่ายทั้งปี (d X 365)	๓,๓๐๖.๙๐	๓,๑๒๐.๗๕	๒,๘๕๗.๙๕	๒,๕๑๘.๕๐	๒,๘๑๔.๑๕
✓ f) ทำงาน ๓๑๗ วัน ใ้วันละ	๑๐.๔๓	๙.๘๔	๙.๐๒	๗.๙๔	๘.๘๘
g) ค่าใช้จ่ายสำหรับอาหารขั้นต่ำ	๑๗.๔๕	๑๖.๔๙	๑๖.๘๒	๑๘.๗๑	๑๖.๖๑
h) รวม (f+g)	๒๗.๘๘	๒๖.๓๓	๒๕.๘๔	๒๖.๖๕	๒๕.๔๙

หมายเหตุ : ถ้าจะให้แรงงานในกรุงเทพมหานคร ได้รับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำวันละ ๒๕ บาท ตามข้อเรียกร้อง
ก็หมายความว่า เขาจะได้รับค่าจ้างต่ำกว่าระดับเพื่อความอยู่รอดประมาณ ๒.๘๘ บาท หรือประมาณ
๑๐% (๑๐.๓๒%) เพื่อความเป็นธรรม เห็นสมควรให้พิจารณาลดอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำของภาค
ต่าง ๆ ลงมา ๑๐% เช่นกันด้วย

อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำของกรุงเทพมหานครและภาคต่าง ๆ จะเป็นดังนี้

ตารางที่ ๑๘

อัตราค่าจ้างแรงงานรายวันขั้นต่ำจำแนกตามภาค

(บาท)

รายการ	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
i) ๑๐.๓๒ % ของ (h)	๒.๘๘	๒.๗๑	๒.๖๗	๒.๕๔	๒.๖๓
j) (h)-(i)	๒๕.๐๐	๒๓.๖๒	๒๓.๑๗	๒๒.๑๑	๒๒.๘๖

สรุปข้อ ๑.๒.๑ ค่าใช้จ่ายทั่วไป นอกเหนือจากการซื้ออาหารตามมาตรฐานระดับต่ำ

โดยการกำหนดให้แรงงานขั้นต่ำในกรุงเทพมหานคร มีค่าใช้จ่ายในปี ๒๕๐๘ เท่ากับ ค่าใช้จ่ายของครอบครัวที่มีรายได้ ๓,๐๐๐-๕,๙๙๙ บาทต่อปี (เฉลี่ยทั่วประเทศ) ของปี ๒๕๐๘ จะเห็นได้ว่า รายได้ขั้นต่ำของแรงงานทุกภาคในเดือนเมษายน ๒๕๑๗ เพื่อให้เพียงพอแก่ค่าใช้จ่ายขั้นต่ำจะเป็นดังนี้

กรุงเทพมหานคร	๑๐.๔๓ บาท/วัน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๙.๘๓ บาท/วัน
ภาคเหนือ	๙.๐๓ บาท/วัน
ภาคกลางและภาคตะวันออก	๗.๙๔ บาท/วัน
ภาคใต้	๘.๘๘ บาท/วัน

เมื่อรวมกับรายได้ขั้นต่ำ เพื่อให้เพียงพอกับค่าอาหารประจำวันแล้ว อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำควรจะเป็นดังนี้

กรุงเทพมหานคร	๒๗.๘๘ บาท/วัน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๒๖.๓๓ บาท/วัน
ภาคเหนือ	๒๕.๘๔ บาท/วัน
ภาคกลางและภาคตะวันออก	๒๔.๖๕ บาท/วัน
ภาคใต้	๒๕.๔๙ บาท/วัน

ถ้าจะกำหนดให้แรงงานในกรุงเทพมหานครได้วันละ ๒๕ บาท ตามที่รัฐบาลสัญญาเอาไว้ ภาคอื่นๆ ก็จะได้รับเพียงวันละ ๒๓ บาทเท่านั้น ซึ่งแรงงานทุกภาคจะยังคงมีความเป็นอยู่ที่ต่ำกว่ามาตรฐานระดับต่ำ ประมาณ ๑๐% ดังกล่าวแล้ว

๑.๒.๒ ค่าใช้จ่ายทั่วไป นอกเหนือจากการซื้ออาหารตามมาตรฐานกลาง

โดยยึดถือค่าใช้จ่ายของครอบครัวที่มีรายได้เฉลี่ยประมาณ ๕,๙๙๙-๑๑,๙๙๙ บาท หรือเดือนละ ๕๐๐-๑,๐๐๐ บาท หรือวันละ ๑๙.๒๓-๓๘.๔๖ บาท เป็นรายจ่ายมาตรฐานกลาง ซึ่งตัวเลขค่าใช้จ่ายดังกล่าวในปี ๒๕๐๕ มีปรากฏอยู่ในตารางที่ ๑๙ หลังจากเอาดัชนีราคาผู้บริโภค ระหว่างปี ๒๕๐๕-๒๕๐๘ มาปรับก็จะได้ค่าใช้จ่ายในปี ๒๕๐๘ ดังนี้

ตารางที่ ๑๕

ส่วนเฉลี่ยรายการใช้จ่ายรายบุคคลใน ๑ เดือน
สำหรับผู้มีรายได้น้อยตั้งแต่ ๕,๕๕๕-๑๑,๕๕๕ บาท/ปี

(บาท)

รายการ	ค่าใช้จ่าย	ดัชนีราคา ผู้บริโภคปี ๒๕๐๘ (๒๕๐๕ = ๑๐๐)	ค่าใช้จ่าย
	๒๕๐๕		๒๕๐๘
๑. ยอดรวมค่าใช้จ่าย			
๒. อาหารและเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์	๗๒.๖๗	๑๐๔.๘	๗๖.๑๖
๓. เครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้า	๒๔.๖๗	๙๖.๙	๒๓.๙๑
๔. ค่าเคหะ เครื่องเรือน และค่าบริการใน ครัวเรือน	๒๒.๖๕	๑๐๗.๕	๒๔.๓๕
๕. ค่าตรวจรักษาพยาบาล	๑๒.๒๘	๑๐๒.๒	๑๒.๕๕
๖. ค่ายานพาหนะ	๔.๕๒	๑๐๒.๑	๔.๖๑
๗. ค่าบันเทิงและการศึกษา	๘.๕๔	๑๐๑.๘	๘.๖๙
๘. ค่ายาสูบและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	๘.๙๘	๑๐๐.๐	๘.๙๘
๙. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	๓.๒๗	๑๐๓.๘	๓.๓๙
๑๐. ค่าบริจาคและของขวัญ	๕.๙๑	๑๐๓.๘	๖.๑๓
๑๑. ค่าภาษี	๐.๗๔	๑๐๓.๘	๐.๗๗

เนื่องจากค่าใช้จ่ายของครอบครัวที่มีรายได้น้อยระหว่าง ๕,๙๙๙ - ๑๑,๙๙๙ บาทต่อปี
สำหรับภาคต่าง ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับของกรุงเทพมหานครเป็นเปอร์เซ็นต์แล้วปรากฏดังนี้

ตารางที่ ๒๐

ดัชนีรายจ่ายต่อหัวจำแนกตามภูมิภาค (กรุงเทพ-ธนบุรี = ๑๐๐)

รายการ	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
๑. ยอดรวมค่าใช้จ่าย					
๒. ค่าอาหารและเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์	๑๐๐.๐	๖๘.๘๓	๕๒.๑๒	๖๗.๘๗	๗๗.๙๗
๓. ค่าเครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้า	๑๐๐.๐	๑๒๔.๙๒	๑๒๑.๔๗	๙๖.๔๗	๑๐๙.๑๒
๔. ค่าเคหะ เครื่องเรือน และค่าบริการ ในครัวเรือน	๑๐๐.๐	๖๕.๘๐	๖๕.๖๙	๕๘.๒๐	๗๙.๗๑

รายการ	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
๕. ค่าตรวจรักษาพยาบาล	๑๐๐.๐	๗๕.๔๒	๖๔.๒๘	๗๕.๓๑	๘๘.๔๑
๖. ค่ายานพาหนะ	๑๐๐.๐	๘๐.๕๘	๔๙.๑๖	๓๐.๘๙	๔๓.๗๕
๗. ค่าบันเทิงและการศึกษา	๑๐๐.๐	๑๑๖.๙๖	๖๖.๐๒	๗๖.๕๔	๖๖.๓๗
๘. ค่ายาสูบและเครื่องกัมที่มีแอลกอฮอล์	๑๐๐.๐	๘๗.๕๘	๖๒.๕๘	๗๒.๑๐	๗๔.๐๑
๙. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	๑๐๐.๐	๕๑.๗๔	๔๑.๙๒	๔๖.๙๕	๖๘.๒๖
ค่าเฉลี่ย	๑๐๐.๐	๗๔.๖๕	๕๘.๑๔	๕๘.๒๖	๖๗.๕๑

ที่มา : ตารางที่ ๑๔

ถ้ากำหนดให้แรงงานในกรุงเทพมหานครมีการบริโภคในปี ๒๕๐๘ ตามรายการที่ปรากฏในตารางที่ ๑๔ คอลัมน์ที่ (๓) หลังจากใช้ตารางที่ ๒๐ เข้ามาปรับแล้ว จะได้รายการค่าใช้จ่ายของแรงงานในภาคต่าง ๆ เป็นดังนี้

ตารางที่ ๒๑

ค่าใช้จ่ายต่อหัวต่อเดือนจำแนกตามภูมิภาค ปี ๒๕๐๘

(บาท)

รายการ	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
๑. ยอดรวมค่าใช้จ่าย					
๒. ค่าอาหารและเครื่องกัมที่ไม่มีแอลกอฮอล์	๗๖.๑๖	๕๒.๔๒	๓๙.๖๘	๕๑.๖๘	๕๙.๓๘
๓. ค่าเครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้า	๒๓.๙๑	๒๙.๘๗	๒๙.๐๔	๒๓.๐๗	๒๖.๐๙
๔. ค่าเคหะ เครื่องเรือน และค่าบริการ ในครัวเรือน	๒๔.๓๕	๑๖.๐๓	๑๖.๐๐	๑๔.๑๗	๑๙.๔๑
๕. ค่าตรวจรักษาพยาบาล	๑๒.๕๕	๙.๔๖	๘.๐๖	๙.๔๕	๑๑.๑๐
๖. ค่ายานพาหนะ	๔.๖๑	๓.๗๑	๒.๒๗	๑.๔๒	๒.๐๒
๗. ค่าบันเทิงและการศึกษา	๘.๖๙	๑๐.๑๖	๕.๗๔	๖.๖๕	๕.๗๗
๘. ค่ายาสูบและเครื่องกัมที่มีแอลกอฮอล์	๘.๘๘	๗.๘๖	๕.๖๒	๖.๔๗	๖.๖๕
๙. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	๓.๓๙	๑.๗๕	๑.๔๒	๑.๕๙	๒.๓๑
๑๐. ค่าบริจาคและของขวัญ	๖.๑๓	๔.๕๘	๓.๕๖	๓.๕๗	๔.๑๔
๑๑. ค่าภาษี	๐.๗๗	๐.๕๗	๐.๔๒	๐.๔๕	๐.๕๒

ที่มา : ตารางที่ ๑๕-๒๐

ต่อไปจะใช้ดัชนีราคาผู้บริโภค คือการเปลี่ยนแปลงของราคาของสินค้าแต่ละรายการ ในแต่ละภาคจากปี ๒๕๐๘ จนถึงเดือนเมษายน ๒๕๑๗ มาปรับ สำหรับกรุงเทพมหานครใช้ดัชนีราคาผู้บริโภค ที่ยังคงปี ๒๕๐๕ = ๑๐๐ เป็นตัวปรับ หรือใช้ตัวเลขในตารางที่ ๑ เป็นตัวปรับ ภาคอื่น ๆ จะใช้ดัชนีราคาผู้บริโภค ที่ยังคงปี ๒๕๐๘ = ๑๐๐ เป็นตัวปรับ หรือใช้ตัวเลขในตารางที่ ๓ เป็นตัวปรับ จากดัชนีราคาผู้บริโภค ที่ทางกรมเศรษฐกิจพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์ ได้แสดงไว้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๒๒

ดัชนีราคาเดือนเมษายน ๒๕๑๗

รายการ	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
๑. ยอดรวมค่าใช้จ่าย					
๒. ค่าอาหารและเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์	๒๐๐.๘	๑๘๒.๓	๒๒๑.๖	๑๙๖.๕	๑๙๕.๒
๓. ค่าเครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้า	๑๓๓.๓	๑๕๐.๒	๑๕๙.๘	๑๕๘.๓	๑๕๑.๖
๔. ค่าเคหะ เครื่องเรือน และค่าบริการ ในครัวเรือน	๑๔๐.๒	๑๕๘.๘	๑๖๕.๔	๑๕๐.๐	๑๔๖.๔
๕. ค่าตรวจรักษาพยาบาล	๑๓๖.๖	๑๔๐.๗	๑๓๔.๔	๑๒๔.๗	๑๑๙.๙
๖. ค่ายานพาหนะ	๑๘๓.๓	๑๓๗.๗	๑๖๔.๐	๑๕๒.๐	๑๔๓.๙
๗. ค่าบันเทิงและการศึกษา	๑๓๙.๗	๑๕๓.๔	๑๔๓.๔	๑๓๔.๓	๑๒๔.๙
๘. ค่ายาสูบและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	๑๑๖.๗	๑๒๑.๒	๑๒๓.๖	๑๓๐.๐	๑๑๘.๔
๙. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด ^๒	๑๔๑.๒	๑๔๓.๙	๑๕๓.๕	๑๔๔.๘	๑๓๘.๕
๑๐. ค่าบริจาคและของขวัญ ^๒	๑๔๑.๒	๑๔๓.๙	๑๕๓.๕	๑๔๔.๘	๑๓๘.๕
๑๑. ค่าภาษี ^๒	๑๔๑.๒	๑๔๓.๙	๑๕๓.๕	๑๔๔.๘	๑๓๘.๕
ดัชนีรวม	๑๗๐.๘	๑๖๔.๙	๑๘๑.๗	๑๗๒.๑	๑๖๙.๒

หมายเหตุ : ^๑ ใช้ในปี ๒๕๐๕ = ๑๐๐ ส่วนภาคอื่น ๆ ใช้ปี ๒๕๐๘ = ๑๐๐

^๒ ใช้ดัชนีราคาของราคาอื่น ๆ ไม่ระบุค่าอาหารเป็นตัวแทน

ตารางที่ ๒๓

รายการค่าใช้จ่ายของแรงงานในกรุงเทพมหานครและภาคต่าง ๆ
หลังจากปรับด้วยดัชนีแล้ว สำหรับเดือนเมษายน ๒๕๑๓

(บาท)

รายการ	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
๑. ยอดรวมค่าใช้จ่าย					
๒. ค่าอาหารและเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์	๑๔๖.๐๐	๙๕.๕๖	๘๗.๙๕	๑๐๑.๕๗	๑๑๕.๙๐
๓. ค่าเครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้า	๓๒.๘๘	๔๑.๘๘	๔๖.๔๑	๓๖.๕๒	๓๙.๕๕
๔. ค่าเคหะ เครื่องเรือน และ ค่าบริการในครัวเรือน	๓๑.๗๖	๒๕.๔๖	๒๖.๔๖	๒๑.๒๖	๒๘.๔๒
๕. ค่าตรวจรักษาพยาบาล	๑๖.๗๗	๑๓.๓๑	๑๐.๘๓	๑๑.๗๘	๑๓.๓๑
๖. ค่ายานพาหนะ	๘.๒๙	๕.๑๑	๓.๗๒	๒.๑๖	๒.๙๑
๗. ค่าบันเทิงและการศึกษา	๑๑.๙๓	๑๕.๕๙	๘.๒๓	๘.๙๓	๗.๒๑
๘. ค่ายาสูบและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	๑๐.๔๘	๙.๕๓	๖.๙๕	๘.๔๑	๗.๘๗
๙. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	๔.๖๒	๒.๕๒	๒.๑๘	๒.๓๐	๓.๒๐
๑๐. ค่าบริการและของขวัญ	๘.๓๔	๖.๕๙	๕.๔๖	๕.๑๗	๕.๗๓
๑๑. ค่าภาษี	๑.๐๔	๐.๘๒	๐.๖๔	๐.๖๕	๐.๗๒
รวม	๒๗๒.๑๒	๒๑๖.๓๗	๑๙๘.๘๓	๑๙๘.๗๕	๒๒๔.๘๒
a) รวม (ไม่คิดค่าอาหารและเครื่องดื่ม)	๑๒๖.๑๒	๑๒๐.๘๑	๑๑๐.๘๘	๙๗.๑๘	๑๐๘.๙๒
b) ค่าใช้จ่ายแต่ละวัน (หารด้วย๓๐)	๔.๒๐	๔.๐๓	๓.๗๐	๓.๒๔	๓.๖๓
c) ถ้าทำงาน ๒๖ วัน เฉลี่ยวันละ	๔.๘๕	๔.๖๕	๔.๒๖	๓.๗๔	๔.๑๙

ตามกฎหมายอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำให้หมายรวมถึงค่าใช้จ่ายที่สามารถเบี่ยงตนเอง
และสมาชิกในครอบครัวอีก ๒ คน ดังนั้นผลคำนวณจะได้ดังนี้

	กรุงเทพ ธนบุรี	อีสาน	เหนือ	กลาง	ใต้
d) b คูณ ๓	๑๒.๖๐	๑๒.๐๙	๑๑.๑๐	๙.๗๒	๑๐.๘๙
e) ค่าใช้จ่ายทั้งปี (d x ๓๖๕)	๔,๕๙๙.๐๐	๔,๔๑๒.๘๕	๔,๐๕๑.๕๐	๓,๕๔๗.๘๐	๓,๙๗๔.๘๕
f) ทำงาน ๓๑๗ วัน ได้วันละ	๑๔.๕๑	๑๓.๙๒	๑๒.๗๘	๑๑.๑๙	๑๒.๕๓
g) ค่าใช้จ่ายสำหรับอาหารขั้นต่ำ	๑๗.๔๕	๑๖.๔๙	๑๖.๘๒	๑๖.๗๑	๑๖.๖๑
รวม	๓๑.๙๖	๓๐.๔๑	๒๙.๖๐	๒๗.๙๐	๒๙.๑๔
h) ถ้าพิจารณาผล ๑๐%	๒๘.๗๗	๒๗.๓๗	๒๖.๖๔	๒๕.๑๑	๒๖.๒๓
i) ถ้าพิจารณาผล ๑๕%	๒๗.๑๗	๒๕.๘๕	๒๕.๑๖	๒๓.๗๑	๒๔.๗๗
j) ถ้าพิจารณาผล ๒๑.๗๗%	๒๕.๙๙	๒๓.๗๙	๒๓.๑๕	๒๑.๘๒	๒๒.๗๙
k) ถ้าพิจารณาผล ๓๗.๔๒%	๒๐.๐๐	๑๙.๐๔	๑๖.๕๒	๑๗.๔๖	๑๘.๑๘

สรุปค่าใช้จ่ายทั่ว ๆ ไปตามมาตรฐานระดับกลาง

จากผลของการคำนวณที่แล้วมาจะเห็นได้ว่า ถ้ารัฐบาลจะกำหนดให้แรงงานมีความกินที่อยู่ตามระดับมาตรฐานกลาง อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำจะต้องเป็นดังนี้

กรุงเทพมหานครต้องได้รับค่าจ้างอย่างน้อยวันละ	๓๑.๙๖ บาท
ภาคอีสาน	๓๐.๔๑ บาท
ภาคเหนือ	๒๙.๖๐ บาท
ภาคกลางและภาคตะวันออก	๒๗.๙๐ บาท
ภาคใต้	๒๙.๑๔ บาท

ถ้าสมมติว่ารัฐบาลพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำของแรงงานในกรุงเทพมหานครและภาคกลางให้ได้รับวันละ ๒๕ บาท ภาคอื่น ๆ จะได้รับวันละประมาณ ๒๓ บาท ซึ่งทุกภาคก็ยังมีความกินที่อยู่ที่ดีกว่าระดับมาตรฐานกลางประมาณ ๒๒%

๒. ผลกระทบของการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำต่ออัตรากำไรและการลงทุนของผู้ประกอบการ

๒.๑. วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ในการศึกษาอัตราค่าจ้างแรงงาน ต้นทุนและผลกำไรของสถานอุตสาหกรรมจำแนกตามหมวดต่าง ๆ อย่างละเอียด โดยแยกเป็นรายจังหวัดและรายภาค ก็เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในแต่ละภูมิภาค และพร้อมกันนั้นจะสามารถพิจารณาถึงผลกระทบต่ออัตรากำไรและการลงทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหล่านี้ได้ หลังจากที่ได้รับทราบแล้ว รัฐบาลได้ประกาศเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ และขยายขอบเขตให้ครอบคลุมทั่วประเทศ ข้อมูลสถิติที่นำมาใช้ในการพิจารณาได้จากสำมะโนอุตสาหกรรมรายจังหวัดปี ๒๕๑๔ ซึ่งเป็นผลจากการดำเนินงานของสถานอุตสาหกรรมระหว่าง ๑ มกราคม ถึง ๓๑ ธันวาคม ๒๕๑๓ และครอบคลุมอุตสาหกรรมที่มีคนทำงานตั้งแต่ ๑๐ คนขึ้นไป

เท่าที่ผ่านมา นายทุนหรือเจ้าของสถานอุตสาหกรรมได้รับผลกำไรตอบแทนในอัตราค่อนข้างสูง โดยที่เสียค่าใช้จ่ายประเภทค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างในอัตราต่ำมาก คือ ประมาณร้อยละ ๕ ของ

ต้นทุนทางสนทนาคงเดิม ขอบศึกษาเหล่านี้จึงมุ่งที่จะคำนวณหาอัตรากำไรของสถานอุตสาหกรรม
จำแนกตามหมวดอุตสาหกรรมเป็นรายจังหวัด เพื่อพิจารณาว่า อุตสาหกรรมหมวดใดมีอัตรากำไร
สูงมาก ปานกลาง หรือต่ำกว่ากำไรสามัญ (normal profit) มากน้อยเพียงใด และจะมีผลในการ
เปลี่ยนแปลงอัตรากำไรและการลงทุนโดยส่วนรวมอย่างไรบ้าง ถ้าเพิ่มอัตรากำไรขึ้นทั่วประเทศ

๒.๒. อัตรากำไรเบื้องต้นและสุทธิ (ประมาณจากมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเมื่อสิ้นปี ๒๕๑๓)
ซึ่งถ่วงน้ำหนักด้วย Gross Output แล้ว

๒.๒.๑ การคำนวณ

(ก) คำนวณหากำไรเบื้องต้น (gross profit) และกำไรสุทธิ (net profit)

$$\text{Gross profit} = \text{Value added} - \text{Compensation}$$

$$\text{Net profit} = \text{Value added} - \text{Compensation} - \text{Depreciation}$$

(ข) ประมาณอัตรากำไรเบื้องต้นและอัตรากำไรสุทธิ โดยนำมูลค่ากำไรเบื้องต้นและกำไร
สุทธิตามข้อ (ก)หารด้วยมูลค่าตามบัญชีของสินทรัพย์ถาวร (Total book value of
fixed asset) จะได้อัตรากำไรเบื้องต้นและอัตรากำไรสุทธิ ตามประเภทอุตสาหกรรม
เป็นรายจังหวัดและรายภาค

(ค) จากตัวเลขในข้อ (ข) ได้พิจารณาตัดสถานอุตสาหกรรมที่มีอัตรากำไรสูงมากออกเสีย
ก่อน แล้วจึงนำมาถ่วงน้ำหนักด้วย gross output ของแต่ละประเภทอุตสาหกรรม
และแต่ละภาค ก็จะได้อัตรากำไรถ่วงน้ำหนัก (Weighted rates of profit) ของแต่ละ
ประเภทอุตสาหกรรมและแต่ละภาค (ตามตาราง ๒๔)

๒.๒.๒. การวิเคราะห์

จากตาราง ๒๔ ปรากฏว่า ในจำนวนหมวดอุตสาหกรรมใหญ่ทั้งสิ้น ๒๗ หมวด มีหมวด
อุตสาหกรรมที่มีอัตรากำไรเกินกว่าร้อยละ ๑๐๐ อยู่ถึง ๒ ใน ๓ แสดงว่า การประกอบการอุตสาหกรรม
ประเภทต่าง ๆ มีอัตรากำไรค่อนข้างสูง ซึ่งเมื่อได้ทำการเฉลี่ยทั้งประเทศแล้ว (หลังจากถ่วงน้ำหนัก
ด้วย gross output) จะได้อัตรากำไรเบื้องต้นเฉลี่ยถึงร้อยละ ๑๑๗ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศ

อื่นๆ เช่น ประเทศฟิลิปปินส์แล้ว อัตรากำไรเบื้องต้นของประเทศนั้นในปี ๒๕๑๑ มีเพียงร้อยละ ๗๘ เท่านั้น จากการคำนวณด้วยสูตรอันเดียวกันนี้ (จากผลการวิจัยของ International Labor Organization, UN)

๒.๓. อัตรากำไรเบื้องต้นประมาณจากมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเมื่อเริ่มกิจการ

การที่ต้องประมาณอัตรากำไรเบื้องต้นจากมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเมื่อเริ่มตั้งกิจการ ก็เพื่อที่จะหาอัตรากำไรที่แท้จริง ตั้งแต่เริ่มกิจการมิใช่ดูจากสินทรัพย์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน

๒.๓.๑ การคำนวณ

- (ก) สมมติให้ $K_o = K_r$ เมื่อ $K_o = \text{Original cost}$ และ $K_r = \text{Cost of replacement}$ และกำหนดให้อายุของอาคารโรงเรือน = ๒๐ ปี, เครื่องจักรเครื่องมือ ๑๐ ปี และยานพาหนะ ๑๐ ปี*
- (ข) คำนวณหามูลค่าของสินทรัพย์ถาวรเมื่อเริ่มกิจการ คือ $K_o = K_r = 20$ (ค่าเสื่อมอาคาร) + ๑๐ (ค่าเสื่อมเครื่องจักรเครื่องใช้ + ๑๐ (ค่าเสื่อมของยานพาหนะ)
- (ค) นำมูลค่าของที่ดินมาบวกกับข้อ (ข) ที่คำนวณได้จะได้มูลค่าของ $K_r + \text{Land}$
- (ง) คำนวณหา Gross profit = Value added - Wages
- (จ) คำนวณ Rate of gross profit = $\frac{\text{Value added} - \text{Wages}}{K_r + \text{Land}}$
- (ฉ) นำ Rate of gross profit ตามข้อ (จ) มาถ่วงน้ำหนักด้วย Gross output จำแนกตามหมวดอุตสาหกรรมและแยกเป็นรายภาค ก็จะได้อัตรากำไรเบื้องต้นถ่วงน้ำหนัก (Weighted rates of gross profit) ของมูลค่าสินทรัพย์เมื่อเริ่มกิจการ

๒.๓.๒ การวิเคราะห์

จากตาราง ๒๕ จะเห็นได้ว่า อัตรากำไรเบื้องต้นที่ประมาณตามวิธีนี้ ยังคงแสดงอัตรากำไรค่อนข้างสูงมาก เช่นเดียวกับวิธีคำนวณตามตาราง ๑ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า การคำนวณตาม

* กรมสรรพากรได้กำหนดอายุใช้งานของอาคารไว้ ๒๐ ปี เพื่อคิดหักค่าเสื่อมในการคำนวณภาษี ส่วนอายุใช้งานของเครื่องจักรและยานพาหนะ ได้จากการคำนวณของกองบัญชีรายได้ประชาชาติ คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

วิธีที่ ๒ นี้ มีหมวดอุตสาหกรรม ๔ หมวด คือ การทำเครื่องตกแต่งสถานที่ หัตถกรรมผลิตภัณฑ์เคม
 การทำแก้วและผลิตภัณฑ์จากแก้ว และการทำผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะอื่น ๆ ที่มีอัตรากำไรสูงกว่า
 การคำนวณจากมูลค่าตามบัญชีของสินทรัพย์ถาวรเมื่อสิ้นปี ๒๕๑๓ การที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะ
 สถิติค่าเสื่อมราคาที่รายงานอาจจะต่ำกว่าความเป็นจริง หรืออายุใช้งานของสินทรัพย์อาจมากกว่าที่
 นำมาใช้คำนวณก็ได้จึงทำให้ผลการคำนวณผิดไปจากทฤษฎีว่าด้วยการคำนวณ Cost of replace-
 ment อย่างไรก็ตาม เมื่อได้เปรียบเทียบอัตรากำไรเป็นรายภาคของทั้ง ๒ วิธีแล้ว ปรากฏว่า
 อัตรากำไรตามวิธีที่ ๒ นี้ ต่ำกว่าวิธีที่ ๑ ทุกภาค และอัตรากำไรทั่วประเทศเป็นเพียงร้อยละ ๙๖
 เท่านั้น

๒.๔. การเปลี่ยนแปลงอัตรากำไรหลังจากเพิ่มอัตราค่าจ้าง (ดูตาราง ๒๖)

เพื่อที่จะศึกษาที่ว่า อัตรากำไรของสถานอุตสาหกรรมเป็นรายภาคจะลดลงเพียงใด หลัง
 จากรัฐบาลประกาศปรับอัตราค่าแรงขั้นต่ำให้สูงขึ้น จึงได้ทำการคำนวณดังต่อไปนี้

- (๑) จำนวนอัตราส่วนของค่าจ้างแรงงานที่ถูกจ้างได้รับต่ำกว่า ๒๐ บาทต่อวัน ต่อค่าจ้าง
 แรงงานทั้งสิ้นในแต่ละภาค จากรายงานผลการสำรวจอัตราค่าจ้างตามประเภทอาชีพ
 ปี ๒๕๑๕ ของกรมแรงงาน
- (๒) นำอัตราส่วนดังกล่าว มาประยุกต์ กับค่าจ้างรวม (total wages) จากตัวเลขสำมะโน
 อุตสาหกรรมจะได้ค่าจ้างขั้นต่ำที่ควรจะต้องปรับให้สูงขึ้น
- (๓) สมมติให้ค่าแรงดังกล่าวเพิ่มขึ้น ๑๐๐% นำค่าแรงที่เพิ่มขึ้น (ΔW) มารวมกับค่า
 จ้างรวม
- (๔) หากกำไรเบื้องต้นซึ่งเท่ากับ value added-(wages + Δ wages)
- (๕) จากนั้นคำนวณหาอัตรากำไรเบื้องต้น หลังจากเพิ่มอัตราค่าจ้างดังกล่าวข้างต้นซึ่ง
 เท่ากับ value added-(wages + Δ wages)/ K_r + land
- (๖) ผลปรากฏว่า อัตรากำไรภายหลังจากเพิ่มอัตราค่าแรงขั้นต่ำแล้ว ลดลงไปเพียงเล็กน้อย
 เท่านั้น ไม่ถึงร้อยละ ๕ ในแต่ละภาค (ตามตาราง ๒๖)

๒.๕. สถานอุตสาหกรรมที่มีอัตรากำไรต่ำกว่ากำไรสามัญ (normal profit) (ดูตารางที่ ๒๗ และ ๒๘)

จากตาราง ๒๗ ซึ่งแสดงค่านวมสถานอุตสาหกรรมที่มีอัตรากำไรเบื้องต้นต่ำกว่ากำไรสามัญ และตารางที่ ๒๘ ซึ่งแสดงจำนวนสถานอุตสาหกรรมและคนทำงานทั้งสิ้นเป็นรายภาค ปรากฏว่า อัตราร้อยละของจำนวนคนทำงานในสถานอุตสาหกรรมที่มีกำไรต่ำกว่ากำไรสามัญทั่วประเทศ ต่อคนทำงานทั่วประเทศ คิดเป็นร้อยละ ๒๖ สำหรับอัตราร้อยละในแต่ละภาค ปรากฏว่า เขต ๖ จังหวัด มีอัตราสูงสุดถึงร้อยละ ๓๐ และถ้าพิจารณาในแต่ละหมวดอุตสาหกรรม จะเห็นว่า มีอัตราส่วนแตกต่างกันมากและหมวดอุตสาหกรรมที่มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าร้อยละ ๕๐ คือ อุตสาหกรรมการผลิตเครื่องอาหาร หัตถกรรมสิ่งทอ การทำเครื่องสวมใส่ (ยกเว้นรองเท้า) หัตถกรรมเคมี เครื่องบินดินเผา ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมขนาดเล็กที่ต้องใช้แรงงานคนเป็นส่วนใหญ่

สำหรับสถานอุตสาหกรรมที่มีอัตรากำไรเบื้องต้นตั้งแต่ร้อยละ ๕ ลงมามีอยู่ไม่มากนัก และมีจำนวนคนทำงานประมาณร้อยละ ๔.๖ ของคนงานทั่วประเทศ

๒.๖. สรุป

จากการวิเคราะห์อัตรากำไรเบื้องต้นของสถานอุตสาหกรรมในประเทศไทย ซึ่งมีอัตรากำไรโดยเฉลี่ยทั้งประเทศร้อยละ ๑๑๗ ตามวิธีคำนวณจากมูลค่าสินทรัพย์ตามบัญชี (Book Value) และร้อยละ ๙๖ ตามวิธีคำนวณจาก Cost of replacement ซึ่งเชื่อว่า เป็นอัตรากำไรที่สูงกว่าประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคแถบนี้ การเพิ่มอัตรากำไรจางบนค่าขึ้นไปร้อยละ ๑๐๐ ในทุก ๆ ภาค จะทำให้อัตรากำไรของอุตสาหกรรมในภาคต่าง ๆ ลดลงมาถึงร้อยละ ๕ และสำหรับอุตสาหกรรมที่มีอัตรากำไรเบื้องต้น ตั้งแต่ร้อยละ ๕ ลงมา การเพิ่มอัตรากำไรจางบนค่าจะทำให้อุตสาหกรรมเหล่านั้นต้องล้มละลาย และจะทำให้มีคิมนว่างงานเพราะสาเหตุนี้ไม่เกินร้อยละ ๕ ของแรงงานทั้งประเทศเท่านั้น ดังนั้น การเพิ่มค่าจางบนค่าและการบังคับใช้ทั่วประเทศ จึงไม่น่าจะมีผลกระทบต่ออัตรากำไรและการลงทุนของผู้ประกอบการ ซึ่งส่วนใหญ่มีอัตรากำไรค่อนข้างสูงอยู่แล้ว

ตารางที่ ๒๔

อัตรากำลังเบื้องต้นและอัตรากำลังสุทธิของอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ

ประมาณจากมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเมื่อสิ้นปี ๒๕๑๓

รายการ	ประเภทของอุตสาหกรรม	อัตรากำลังเบื้องต้น ต่อหน่วยหลัก*	อัตรากำลังสุทธิ ต่อหน่วยหลัก
๑	การผลิตเครื่องอาหาร	๑๕	๙
๒	การทำเครื่องตี	๑๘๗	๑๘๐
๓	การทำยาสูบและยานักดู	๓๓๗	๓๒๗
๔	หัตถกรรมสิ่งทอ	๒๙	๒๑
๕	การทำเครื่องสวมใส่ (ยกเว้นรองเท้า)	๑๙๓	๑๗๔
๖	การฟอกหนังและผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ ยกเว้นรองเท้าและ เครื่องสวมใส่	๑๑๔	๗๘
๗	การทำรองเท้าทุกชนิดยกเว้นรองเท้าผ้าใบรองเท้ายางและ พลาสติก	๒๖๐	๒๔๘
๘	การทำไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้และไม้คอร์ก	๑๒๔	๑๑๔
๙	การทำเครื่องตกแต่งสถานที่	๑๗๓	๑๖๒
๑๐	การทำกระดาษและผลิตภัณฑ์จากกระดาษ	๗๔	๖๔
๑๑	หัตถกรรมการพิมพ์ การพิมพ์โฆษณา	๖๑	๔๕
๑๒	หัตถกรรมเคมี	๑๒๙	๑๒๓
๑๓	หัตถกรรมผลิตภัณฑ์เคมี	๑๘๐	๑๗๑
๑๔	การทำยางและผลิตภัณฑ์จากยาง	๔๗๔	๔๖๔
๑๕	ผลิตภัณฑ์จากพลาสติกทุกชนิด	๑๒๓	๑๒๑
๑๖	การทำเครื่องปั้นดินเผาด้วยขามและกระเบื้องเคลือบ	๓๒	๒๖
๑๗	การทำแก้วและผลิตภัณฑ์จากแก้ว	๔๕	๓๙
๑๘	การทำผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะอื่น ๆ	๕๑	๔๓
๑๙	โรงงานถลุงเหล็กให้เป็นรูปแบบสามัญ เช่น เป็นท่อ แผ่น เส้น	๙๖	๙๐
๒๐	โรงงานถลุงแร่โลหะที่มีใช้เหล็ก	๔๒๓	๔๑๕
๒๑	อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากโลหะยกเว้นเครื่องจักรและอุปกรณ์	๒๐๖	๑๖๓
๒๒	หัตถกรรมผลิตเครื่องจักรยกเว้นเครื่องจักรไฟฟ้า	๑๖๑	๑๔๗
๒๓	หัตถกรรมเครื่องจักรไฟฟ้า เครื่องมือเครื่องใช้และส่วน ประกอบ	๓๑	๒๓
๒๔	หัตถกรรมทำเครื่องบริภัณฑ์ขนส่ง	๑๑๔	๑๐๘
๒๕	หัตถกรรมเครื่องควบคุมเครื่องวัด เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์	๔๑	๓๑
๒๖	หัตถกรรมอุตสาหกรรมอื่น ๆ	๒๖๓	๒๕๕

หมายเหตุ มีบางโรงงานในบางอุตสาหกรรมที่มีอัตรากำไรเกิน ๑,๐๐๐% อุตสาหกรรมเหล่านี้ได้แก่
 หัตถกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมเครื่องต้ม, การทำเครื่องสวมใส่, การกลั่นน้ำมัน การ
 ทำยางและผลิตภัณฑ์จากยาง, การทำเครื่องปั้นดินเผา, โรงงานถลุงแร่โลหะที่มีใช้
 เหล็กและผลิตภัณฑ์จากโลหะยกเว้นเครื่องจักร

ดัชนีอัตรากำไรเบื้องต้นและสุทธิวงวนาหนักด้วย Gross Output คือ

	กำไรเบื้องต้น (ร้อยละ)	กำไรสุทธิ (ร้อยละ)
กรุงเทพมหานคร	๒๓๘	๒๒๙
เขต ๖ จังหวัด (รวมกรุงเทพฯ)	๑๕๐	๑๓๙
ภาคกลาง (ยกเว้น ๖ จังหวัด)	๑๓๐	๑๐๐
ภาคเหนือ	๘๕	๗๒
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๒๒๕	๒๑๓
ภาคใต้	๙๗	๘๖
รวมทั่วประเทศ	๑๑๗	๑๐๖

$$* \text{Rate of Gross Profit} = \frac{\text{Gross Profit}}{\text{Book Value of Fixed Assets}}$$

ตารางที่ ๒๕

อัตรากำไรเบื้องต้นนำหน้าหนักจำแนกตามประเภทของอุตสาหกรรม
ประมาณจากมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเมื่อเริ่มกิจการ

รายการ	ประเภทของอุตสาหกรรม	อัตรากำไรเบื้องต้น ถ่วงน้ำหนัก	หมายเหตุ
		๑๓	Rates of Gross Profit
๑	การผลิตเครื่องอาหาร	๔	= $\frac{\text{Gross Profit}}{(\text{Kr} + \text{Land})}$
๒	การทำเครื่องคีม	๒๓	Kr = Cost of replacement
๓	การทำยาสูบ ยานักตุ้	๒๙๗	<u>Weighted Rates of Gross Profit:</u>
๔	หัตถกรรมสิ่งทอ	๑๙	
๕	การทำเครื่องสวมใส่ (ยกเว้นรองเท้า)	๔๔	
๖	การฟอกหนังและผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์	๕๔	ร้อยละ
๗	การทำรองเท้าทุกชนิด ยกเว้นรองเท้าผ้าใบ รองเท้ายางและพลาสติก	๑๕๙	กรุงเทพมหานคร ๑๔๓
๘	การทำไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	๖๖	เขต ๖ จังหวัด (รวมกรุงเทพฯ) ๑๑๕
๙	การทำเครื่องตกแต่งสถานที่ (ยกเว้นทำถ้วย เหล็ก)	๒๐๑	ภาคกลาง (ยกเว้น ๖ จังหวัด) ๑๖
๑๐	การทำกระดาษและผลิตภัณฑ์จากกระดาษ	๑๓	ภาคเหนือ ๖๐
๑๑	หัตถกรรมการพิมพ์และโฆษณา	๔๕	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๒๐
๑๒	หัตถกรรมเคมี	๑๓	ภาคใต้ ๘๐
๑๓	หัตถกรรมผลิตภัณฑ์เคมี	๓๓๓	<u>ทั่วประเทศ ๙๖</u>
๑๔	การทำยางและผลิตภัณฑ์จากยาง	๑๐๓	
๑๕	การทำเครื่องปั้นดินเผาด้วยขามและกระเบื้อง เคลือบ	๒๖	
๑๖	การทำแก้ว และผลิตภัณฑ์จากแก้ว	๖๐	
๑๗	การทำผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะอื่นๆ	๑๐๓	
๑๘	โรงงานถลุงเหล็กให้เป็นรูปแบบสามัญ เช่นท่อ แผ่น เสา	๔๖	
๑๙	โรงงานถลุงแร่โลหะที่มีใช้เหล็ก	๓๒๙	
๒๐	ผลิตภัณฑ์จากโลหะ	๔๗	
๒๑	หัตถกรรมเครื่องจักร ยกเว้นเครื่องจักรไฟฟ้า	๑๐๐	
๒๒	หัตถกรรมเครื่องจักรไฟฟ้า เครื่องมือ เครื่องใช้	๗	
๒๓	หัตถกรรมเครื่องบริภัณฑ์ขนส่ง	๑๑๕	
๒๔	หัตถกรรมเครื่องควบคุม เครื่องวัด	๓๔	
๒๕	หัตถกรรมอุตสาหกรรมอื่น	๖๐	

001476

ตารางที่ ๒๖

การเปลี่ยนแปลงอัตรากำลังของอุตสาหกรรมหลังจากเพิ่มอัตรากำลังขั้นต่ำ
(พื้นที่)

ภาค	Wages ^๑ (๑)	Wages ^๒ Under 20 Bth/day (๒)	Total Wages under 20 Bth/day (๓)	ΔW^m (100%) (๔)	Wages + ΔW (๕)	Value ^๑ Added (๖)	Kr+Land ^๔ (๗)	VA- (Wages+ ΔW) (๘)	Rate of Profit after Wage increases (๙)	Rate fo Porfit before Wage increases (๑๐)
			(๑)×(๒)		(๑)+(๔)			(๕)-(๖)	(๗)÷(๘)	
เขตนครหลวง(๖จังหวัด ที่ประกาศค่าจ้างขั้นต่ำ)	๑,๓๙๕,๓๓๑	๔.๐๑	๕๕,๘๑๓	๕๕,๘๑๓	๑,๔๕๑,๑๔๔	๘,๘๙๓,๗๒๕	๑๑,๕๖๔,๒๑๐	๗,๔๔๒,๕๘๑	๐.๖๔	๐.๖๕
ภาคกลาง (ยกเว้น ๖ จังหวัด)	๘๗,๗๔๗	๑๐.๒๘	๙,๐๒๐	๙,๐๒๐	๙๖,๗๖๗	๑๙๗,๐๑๕	๘๔๖,๔๗๙	๑๐๐,๒๔๘	๐.๑๒	๐.๑๓
ภาคตะวันออกเฉียง เหนือ	๖๕,๓๗๓	๒๙.๑๐	๑๙,๐๒๔	๑๙,๐๒๔	๘๔,๓๙๗	๑,๐๖๓,๖๑๐	๔๒๑,๕๓๐	๙๗๙,๒๑๓	๒.๓๒	๒.๓๗
ภาคเหนือ	๔๘,๓๓๑	๒๔.๐๐	๑๑,๖๐๐	๑๑,๖๐๐	๕๙,๙๓๑	๓๕๐,๕๐๔	๕๗๗,๖๐๐	๒๙๐,๕๗๓	๐.๕๐	๐.๕๒
ภาคใต้	๔๕,๓๔๖	๗.๘๑	๓,๕๔๒	๓,๕๔๒	๔๘,๘๘๘	๑๙๗,๗๗๓	๓๑๙,๖๓๔	๑๔๘,๘๘๕	๐.๔๖	๐.๔๘
รวมทุกภาค	๑,๖๔๒,๑๒๘		๘๘,๙๙๙	๘๘,๙๙๙	๑,๗๓๑,๑๒๗	๑๐,๗๐๒,๖๒๗	๑๓,๗๒๙,๔๕๓	๘,๙๖๑,๕๐๐		

หมายเหตุ^๑ จากสำมะโนอุตสาหกรรมปี ๒๕๑๔

^๒ เป็นเปอร์เซ็นต์ของค่าจ้างที่ต่ำกว่า ๒๐ บาทต่อวัน คำนวณจากรายงานผลการสำรวจอัตรากำลังประเภทยานยนต์ปี ๒๕๑๕ กรมแรงงาน

^๓ ให้ทุกภาคมีอัตรากำลังเพิ่มขึ้น ๑๐๐%

^๔ เป็นมูลค่าสินทรัพย์ถาวรรวมที่ดินเมื่อเริ่มกิจการ (Kr+Land)

ข้อสังเกต ค่าจ้างแรงงานที่เพิ่มขึ้น (ΔW) เป็นเพียงร้อยละ ๖ ของค่าจ้างรวม (Total wages) (๔)/(๑)

ตารางที่ ๒๗

จำนวนสถานประกอบการอุตสาหกรรมที่ได้กำไรต่ำกว่ากำไรสามัญ จำแนกตามประเภทของอุตสาหกรรม และตามภูมิภาค

ประเภทของอุตสาหกรรม	เขตเทศบาล-สุขาภิบาล จังหวัด		ภาคกลาง ยกเว้น ๖ จังหวัด		ภาคเหนือ		ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		ภาคใต้		ทั่วราชอาณาจักร		สถาน ประกอบการ คิดเป็น ร้อยละของ ยอดรวม	จำนวน คนงาน คิดเป็น ร้อยละของ ยอดรวม
	จำนวนสถาน ประกอบการ	จำนวน ลูกจ้าง	จำนวนสถาน ประกอบการ	จำนวน ลูกจ้าง	จำนวนสถาน ประกอบการ	จำนวน ลูกจ้าง	จำนวนสถาน ประกอบการ	จำนวน ลูกจ้าง	จำนวนสถาน ประกอบการ	จำนวน ลูกจ้าง				
การผลิตเครื่องอาหาร	๘๖	๗,๒๗๖	๑๔	๑,๓๖๖	๑๔	๓๑๕	๔๖	๑๖๙	-	-	๑๖๐	๙,๑๒๖	๒๒.๔๔	๓๕.๕๖
การทำเครื่องคั้น	๑๙	๑,๖๑๑	๑๒๖	๒,๑๙๙	๙	๑๑๐	๓	๒๗	๑๐	๙๙	๑๖๗	๔,๐๔๖	๙๑.๒๖	๗๙.๔๙
การทำยาสูบและยานักดู	-	-	-	-	-	-	-	-	๑	๑๒	๑๑	๓,๒๑๖	๓๐.๕๖	๔๕.๓๙
หัตถกรรมสิ่งทอ	๖๑	๑๙,๔๐๙	๑	๑๓๓	๓	๑,๖๔๑	๓	๗๙	-	-	๓	๗๙	๒.๙๗	๐.๕๕
การทำเครื่องสวมใส่ (ยกเว้นรองเท้า)	๑	๙๔๑	-	-	-	-	-	-	-	-	๖๗	๒๑,๒๙๙	๒๖.๕๙	๕๒.๗๗
การฟอกหนังและผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์	๑	๒	-	-	-	-	-	-	-	-	๓	๙๗๐	๖.๑๒	๖๗.๑๓
การทำไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้และไม้คอร์ก	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	๒	๒๖	๖.๙๐	๒.๙๙
เครื่องตกแต่งสถานที่	-	-	-	๗๖	๑	๖๑๖	๑๒	๙๒๖	๓๓	๑,๓๓๙	๕๙	๒,๙๕๗	๑๖.๕๖	๑๗.๕๕
การทำกระดาษและผลิตภัณฑ์จากกระดาษ	๓	๑๙๓	-	-	-	-	-	-	-	-	๑	๙	๓.๕๗	๑.๐๗
การพิมพ์การโฆษณา	-	-	-	๗๓	-	-	-	-	-	-	๔	๒๕๖	๒๐.๐๐	๑๓.๙๗
หัตถกรรมเคมี	๒	๔๔	-	-	-	-	๑	๕๗	-	-	๕	๗๕	๓.๙๗	๑.๑๒
หัตถกรรมผลิตภัณฑ์เคมี	๒๙	๑,๐๒๙	-	-	-	๖๙๒	-	-	๑	๑	๕	๗๔๔	๓๕.๗๑	๖๖.๔๓
การทำผลิตภัณฑ์จากน้ำมัน	๑	๕	-	-	-	-	-	-	-	-	๒๙	๑,๐๒๙	๒๕.๐๐	๑๐.๔๒
การทำยางและผลิตภัณฑ์จากยาง	๓๑	๑,๓๙๔	-	-	-	-	-	-	-	-	๑	๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐
เครื่องปั้นดินเผา ด้วยขามและ กระเบื้องเคลือบ	๓	๑,๕๕๗	๑	๙๒	-	-	-	-	-	-	๓๑	๑,๓๙๔	๓๔.๐๗	๑๓.๒๔
การทำแก้วและผลิตภัณฑ์แก้ว	๑	๗๔	-	-	-	-	-	-	-	-	๙	๑,๖๔๙	๑๒.๕๐	๕๖.๙๙
การทำผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะต่าง ๆ	๑๐	๕๙๔	๒๔	๔๙๗	-	-	-	-	-	-	๑	๗๔	๙.๐๙	๒.๐๗
อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากโลหะยกเว้น เครื่องจักรและอุปกรณ์	-	-	-	-	-	-	-	๓๓	๕	๑๐๓	๔๐	๑,๒๑๗	๒๖.๓๒	๑๒.๕๕
หัตถกรรมผลิตเครื่องจักรยกเว้นเครื่อง จักรไฟฟ้า	-	-	๓	๒๐	-	-	-	-	-	-	๓	๒๐	๑.๗๕	๐.๒๙
เครื่องจักรไฟฟ้า เครื่องมือ เครื่องใช้	๓	๒๑	-	-	-	-	-	-	-	-	๓	๒๐	๑.๗๕	๐.๒๙
เครื่องจักรไฟฟ้า เครื่องมือ เครื่องใช้	๙	๑,๒๖๕	-	-	-	-	๓	๓๑	๒	๕๑	๙	๑๐๓	๔.๕๗	๒.๗๙
หัตถกรรมทำเครื่องบริภัณฑ์ขนส่ง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	๙	๑,๒๖๕	๒๔.๓๒	๒๙.๙๓
รวมทุกอุตสาหกรรม	๒๖๗	๓๙,๒๙๙	๑๗๒	๔,๔๕๕	๔๑	๓,๕๐๑	๗๗	๑,๕๔๕	๕๓	๑,๖๓๕	๖๑๐	๔๙,๔๓๕	๓.๒๓	๐.๙๒
คิดเป็นร้อยละของยอดรวมทั้งหมด	๑๙.๙๓	๓๐.๔๑	๓๔.๗๕	๒๓.๙๗	๑๐.๐๗	๑๙.๓๙	๒๔.๐๖	๑๐.๔๔	๒๐.๙๕	๑๔.๐๑	๒๑.๐๙	๒๖.๐๒		

หมายเหตุ : ๑. กำไรสามัญ คือ อัตรากำไรเบื้องต้นเท่ากับร้อยละ ๒๐ จากวิทยานิพนธ์ภาคภาษาอังกฤษของ นายเชาวลิต วรโสมถวิพร คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรื่อง *An Economic Analysis of Truck Transportation in 1973*

๒. สถานอุตสาหกรรมที่มีอัตรากำไรเบื้องต้นตั้งแต่ร้อยละ ๕ ลงมามีจำนวน ๑๕๙ แห่ง ลูกจ้าง ๙,๗๐๑ คน คิดเป็นร้อยละของยอดรวม ๕.๔๖ และ ๔.๕๗ ตามลำดับ

ตารางที่ ๒๘

จำนวนสถานประกอบอุตสาหกรรมและจำนวนคนงานทั้งสิ้นจำแนกตามประเภทของอุตสาหกรรมและตามภูมิภาค

ประเภทของอุตสาหกรรม	เขตเทศบาล-สุขาภิบาล ๖ จังหวัด		ภาคกลาง ยกเว้น ๖ จังหวัด		ภาคเหนือ		ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		ภาคใต้		ทั่วราชอาณาจักร	
	สถาน ประกอบการ	คนงาน	สถาน ประกอบการ	คนงาน	สถาน ประกอบการ	คนงาน	สถาน ประกอบการ	คนงาน	สถาน ประกอบการ	คนงาน	สถาน ประกอบการ	คนงาน
การผลิตเครื่องอาหาร	๑๔๔	๑๐,๐๑๒	๒๔๐	๙,๔๐๒	๑๕๑	๓,๗๖๖	๑๔๖	๑,๘๗๐	๒๓	๖๑๗	๗๑๓	๒๕,๖๖๗
การทำเครื่องคั้น	๕๕	๒,๖๘๒	๕๐	๑,๑๔๓	๒๒	๔๒๔	๑๘	๑๑๔	๓๕	๗๒๗	๑๘๓	๕,๐๙๐
การทำยาสูบและยานัตถุ์	๑๐	๕,๑๗๔	๕	๘๐๕	๖	๔๒๕	๙	๕๖๐	๖	๑๑๕	๓๖	๗,๐๘๗
หัตถกรรมสิ่งทอ	๙	๖,๐๒๓	-	-	๘๙	๗,๔๔๓	๘	๘๒๗	-	-	๑๐๑	๑๔,๒๙๓
การทำเครื่องสวมใส่ (ยกเว้นรองเท้า)	๑๗๘	๓๑,๒๘๑	๑๐	๓๐๙	๑๖	๑,๙๗๓	๔๘	๖,๗๙๙	-	-	๒๕๒	๔๐,๓๖๒
การฟอกหนังและผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ ยกเว้นรองเท้าและเครื่อง สวมใส่	๔๓	๑,๒๕๗	-	-	-	-	๖	๓๙	-	-	๔๙	๑,๒๙๖
การทำรองเท้าทุกชนิดยกเว้นรองเท้าผ้าใบรองเท้ายางและพลาสติก	๒๘	๘๗๘	-	-	๑	๒๔	-	-	-	-	๒๙	๙๐๒
การทำรองเท้าทุกชนิดยกเว้นรองเท้าผ้าใบรองเท้ายางและพลาสติก	๑๔	๑๓๐	-	-	-	-	-	-	-	-	๑๔	๑๓๐
การทำไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้และไม้กอร์ก	๙๘	๕,๖๙๘	๖๑	๒,๗๒๕	๖๐	๑,๙๐๖	๙๘	๓,๖๘๕	๕๙	๒,๒๖๙	๓๒๖	๑๖,๒๘๓
การทำเครื่องตกแต่งสถานที่	๒๕	๘๑๕	๓	๓๐	-	-	-	-	-	-	๒๘	๘๔๕
การทำกระดาษและผลิตภัณฑ์จากกระดาษ	๑๘	๑,๓๗๐	๒	๔๗๖	-	-	-	-	-	-	๒๐	๑,๘๔๖
หัตถกรรมการพิมพ์ การพิมพ์โฆษณา	๑๐๙	๖,๓๘๒	๑	๑๐	๘	๑๔๓	๘	๑๓๔	-	-	๑๒๖	๖,๖๖๙
หัตถกรรมเคมี	๑๑	๔๒๐	-	-	๒	๖๘๒	-	-	๑	๑๘	๑๔	๑,๑๒๐
หัตถกรรมผลิตภัณฑ์เคมี	๑๐๙	๙,๐๐๑	๕	๗๘๘	๒	๘๑	-	-	-	-	๑๑๖	๙,๘๗๐
โรงกลั่นน้ำมัน	๒	๙๘๔	-	-	-	-	-	-	-	-	๒	๙๘๔
การทำผลิตภัณฑ์จากน้ำมัน	๑	๕	-	-	-	-	-	-	-	-	๑	๕
การทำยางและผลิตภัณฑ์จากยาง	๖๓	๔,๗๔๖	๒	๑๗๔	๓	๓๓	-	-	๒๓	๕,๕๗๖	๙๑	๑๐,๕๒๙
การทำเครื่องปั้นดินเผา ด้วยขามและกระเบื้องเคลือบ	๖	๑,๕๙๐	๑๑	๕๒๖	๑๕	๗๙๔	-	-	-	-	๓๒	๒,๙๐๐
การทำแก้วและผลิตภัณฑ์แก้ว	๑๑	๓,๕๗๒	-	-	-	-	-	-	-	-	๑๑	๓,๕๗๒
การทำผลิตภัณฑ์จากแร่ อโลหะอื่น ๆ	๒๗	๖,๔๐๗	๗๒	๑,๔๘๗	๑๓	๘๘๗	๑๘	๔๘๖	๒๒	๔๓๔	๑๕๒	๙,๗๐๑
โรงงานถลุงเหล็กให้เป็นรูปแบบสามัญ เช่นเป็นท่อ แผ่น เส้น	๑๗	๒,๙๙๓	-	-	-	-	-	-	-	-	๑๗	๒,๙๙๓
โรงงานถลุงแร่โลหะที่มีใช้เหล็ก	๒๓	๔๓๘	-	-	๑	๑๕๓	-	-	๙	๑๕๑	๒๙	๗๔๒
อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากโลหะยกเว้นเครื่องจักรและอุปกรณ์	๑๕๙	๖,๗๘๔	๗	๖๓	-	-	๕	๒๒๑	-	-	๑๗๑	๗,๐๖๘
หัตถกรรมผลิตเครื่องจักรยกเว้นเครื่องจักรไฟฟ้า	๑๒๒	๒,๕๘๙	๘	๑๔๒	๑๕	๑๘๒	๖	๖๕	๒๔	๗๐๑	๑๗๕	๓,๖๘๘
หัตถกรรมเครื่องจักรไฟฟ้า เครื่องมือเครื่องใช้และส่วนประกอบ	๓๗	๔,๓๗๓	-	-	-	-	-	-	-	-	๓๗	๔,๓๗๓
หัตถกรรมทำเครื่องบริภัณฑ์ขนส่ง	๔๑	๗,๙๔๐	๑๘	๕๐๕	๓	๑๑๖	-	-	-	-	๖๒	๘,๕๖๑
หัตถกรรมเครื่องควบคุมเครื่องวัด เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์	๑	๓๘	-	-	-	-	-	-	-	-	๑	๓๘
หัตถกรรมอุตสาหกรรมอื่น ๆ	๖๓	๒,๓๕๑	-	-	-	-	-	-	๔๒	๑,๐๕๙	๑๐๕	๓,๔๑๐
รวมทุกอุตสาหกรรม	๑,๔๑๘	๑๒๕,๙๓๒	๔๙๕	๑๘,๕๘๙	๔๐๗	๑๙,๐๓๖	๓๒๐	๑๔,๘๐๐	๒๕๓	๑๑,๖๖๗	๒,๘๙๓	๑๙๐,๐๒๔

ภาคผนวก : อุตสาหกรรมที่มีกำไรต่ำกว่ากำไรสามัญ (ต่ำกว่าร้อยละ ๒๐)

จำแนกตามหมวดและจังหวัด

รายการ	จังหวัด	อัตรากำไร เบื้องต้น	จำนวนสถาน อุตสาหกรรม	จำนวนคน ทำงานทั้งสิ้น
การผลิตเครื่องอาหาร			๑๖๐	๙,๑๒๖
	พระนครศรี	๙	๕๙	๖,๖๓๖
	ระยอง	๑๗	๑๔	๑,๓๖๖
	สมุทรปราการ	๒	๑๙	๒๙๓
	นนทบุรี	๑๙	๑๐	๓๔๗
	สุโขทัย	๕	๗	๑๐๕
	เชียงใหม่	๑๑	๗	๒๑๐
	นครพนม	๖	๔	๖๗
	นครราชสีมา	๑๗	๔๒	๑๐๒
การผลิตเครื่องอาหาร			๑๖๗	๔,๐๔๖
	ลพบุรี	๔	๙	๑๙๑
	ชัยนาท	๑	๙	๙๐
	อยุธยา	๖	๓๙	๙๑๐
	สระบุรี	๖	๓๖	๕๕๖
	ชลบุรี	๗	๗	๑๔๑
	ปราจีนบุรี	๑	๒	๒๙
	ระยอง	๒	๔	๔๔
	กาญจนบุรี	๙	๒	๓๙
	ราชบุรี	๔	๑๓	๑๓๖
	สุพรรณบุรี	๙	๒	๒๒
	สมุทรสงคราม	๗	๕	๑๖๒
	ปทุมธานี	๙	๒	๕๖
	สมุทรปราการ	๑	๑๑	๑,๔๖๗
	นครปฐม	๐.๐๖	๒	๒๙
	นนทบุรี	๐.๑๕	๔	๕๙
	อุตรดิตถ์	๓	๓	๓๙
	กำแพงเพชร	๑๐	๓	๓๓
	พิจิตร	๙	๒	๒๙

รายการ	จังหวัด	อัตรากำลัง เบื้องต้น	จำนวนสถาน อุตสาหกรรม	จำนวนคน ทำงานทั้งสิ้น
การทำเครื่องคัม	นครสวรรค์	๑๒	๑	๑๐
	กาฬสินธุ์	๑๓	๒	๑๗
	มหาสารคาม	๑๒	๑	๑๐
	กระบี่	๑๐	๑	๑๑
	ชุมพร	๑	๔	๓๓
	พังงา	๑๔	๒	๒๑
	ระนอง	๑	๓	๓๔
การทำยาสูบและยานักดู หัตถกรรมสิ่งทอ	พระนครศรีอยุธยา	๑๘	๗	๒,๘๘๕
	ขอนแก่น	๑	๑	๑๘๗
	อุดรธานี	๕	๑	๑๓
	อุบลราชธานี	๑๔	๑	๕
	นครศรีธรรมราช	๒	๑	๑๒
	อุดรดิตถ์	๓	๓	๗๘
	พระนครศรีอยุธยา	๘	๖๗	๒๑,๒๘๘
	ปทุมธานี	๐.๐๑	๑	๕๒๕
	อยุธยา	๑	๑	๑๓๓
	พิษณุโลก	๑	๒	๑,๖๓๕
การทำเครื่องสวมใส่ (ยกเว้นรองเท้า)	แพร่	๑๘	๑	๒
	ศรีสะเกษ	๕	๒	๑๑๕
	สมุทรสาคร	๓	๓	๘๗๐
	พิษณุโลก	๑๖	๑	๘๔๑
	พิษณุโลก	๑๖	๒	๒๕
การฟอกหนังและผลิตภัณฑ์จาก หนังสัตว์	ธนบุรี	๑	๒	๒๖
	เชียงใหม่	๑๑	๑	๒๔
การทำไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ และไม้คอร์ก			๕๔	๒,๘๕๗

รายการ	จังหวัด	อัตรากำลัง เบื้องต้น	จำนวนสถาน อุตสาหกรรม	จำนวนคน ทำงานทั้งสิ้น
เครื่องตกแต่งสถานที่ การทำกระดาษและผลิตภัณฑ์ จากกระดาษ	สระบุรี	๒	๑	๗๖
	ประจวบคีรีขันธ์	๖	๕	๑๗๓
	ลำปาง	๔	๙	๔๑๕
	สุโขทัย	๑๐	๑	๖๗
	น่าน	๑๕	๓	๑๓๔
	ขอนแก่น	๑๗	๑๑	๗๙๔
	ร้อยเอ็ด	๑๕	๑	๔๒
	นครศรีธรรมราช	๑๗	๑๐	๓๕๘
	พังงา	๑๘	๙	๑๐๔
	ยะลา	๑	๙	๑๓๘
	สุราษฎร์ธานี	๙	๑๐	๕๖๖
	เพชรบุรี	๕	๑	๙
การพิมพ์การโฆษณา	สมุทรปราการ	๕	๒	๑๕๐
	นนทบุรี	๑๖	๑	๓๓
	อยุธยา	๐.๒	๑	๗๓
หัตถกรรมเคมี	ลำปาง	๙๐	๑	๑๘
	ขอนแก่น	๒	๒	๒๕
	อุบลราชธานี	๖	๒	๓๒
หัตถกรรมผลิตภัณฑ์เคมี	สมุทรปราการ	๗	๒	๔๔
	ลำปาง	๑๔	๑	๖๗๔
	เชียงใหม่	๕	๑	๘
	นครศรีธรรมราช	๑๗	๑	๑๘
	ธนบุรี	๙	๒๓	๑,๐๒๘
	ปทุมธานี	๑๔	๑	๖๑
สมุทรปราการ	๑๕	๕	๓๑๔	

รายการ	จังหวัด	อัตราค่าไว เบื้องต้น	จำนวนสถาน อุตสาหกรรม	จำนวนคน ทำงานทั้งสิ้น	
การทำผลิตภัณฑ์จากน้ำมัน การทำยางและผลิตภัณฑ์จากยาง	สมุทรปราการ	๓	๑	๕	
	ธนบุรี	๑๗	๓๑	๑,๓๙๔	
	สมุทรสาคร	๑๕	๒๕	๑,๐๐๒	
เครื่องปั้นดินเผา ถ้วยชาม และ กระเบื้องเคลือบ	สมุทรสาคร	๑๑	๓	๓๙๒	
	สระบุรี	๑๐	๑	๑,๖๕๙	
การทำแก้วและผลิตภัณฑ์แก้ว การทำผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะอื่น ๆ	สมุทรปราการ	๔	๑	๑,๕๕๗	
	ธนบุรี	๓	๕	๙๒	
	ปทุมธานี	๓	๑	๑,๒๑๗	
	จันทบุรี	๖	๑	๕๑๓	
	กาญจนบุรี	๕	๒	๘๑	
	ประจวบคีรีขันธ์	๕	๒	๕๓	
	ราชบุรี	๓	๓	๙๕	
	สมุทรสงคราม	๑๐	๑	๒๐	
	นครพนม	๑๗	๑	๓๑๒	
	ตรัง	๔	๑๗	๓	
	—	—	—	๑๐๓	
	—	—	—	—	
	โรงงานถลุงเหล็กให้เป็นรูปแบบ เช่น เป็นแผ่น เส้น ท่อ	—	—	—	—
	โรงงานถลุงแร่โลหะที่มีใช้เหล็ก อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากโลหะ ขกเว้นเครื่องจักรและอุปกรณ์	ราชบุรี	๑๒	๓	๒๐
หัตถกรรมผลิตภัณฑ์เครื่องจักร ขกเว้นเครื่องจักรไฟฟ้า	ราชบุรี	๑๒	๓	๒๐	
	ปทุมธานี	๑๕	๓	๑๐๓	
	นครราชสีมา	๑๗	๓	๒๑	
เครื่องจักรไฟฟ้า เครื่องมือ เครื่องใช้	ยะลา	๕	๒	๓๑	
	สมุทรปราการ	๔	๕	๕๑	
	นครสวรรค์	๑๓	๑	๑,๒๖๕	
หัตถกรรมทำเครื่องบริภัณฑ์ขนส่ง	สุราษฎร์ธานี	๒	๒	๗๙	
	สุราษฎร์ธานี	๒	๑	๖๖	
				๑๓	

ที่มา : สำมะโนอุตสาหกรรมปี ๒๕๑๔ สำนักงานสถิติแห่งชาติ

๓. ผลของการขนอัตราค่าจ้างต่อราคาสินค้า

ในการศึกษาผลของการขนอัตราค่าจ้างต่อราคาสินค้านั้น อาจทำได้ ๓ วิธีด้วยกันคือ

๑. ใช้ General Model of the Economy ซึ่งจะได้เห็นค่าตัวแปรของราคาสินค้าตามอัตราค่าจ้าง แต่จะทราบเพียงการเปลี่ยนแปลงราคาสินค้าส่วนรวมทั้งหมด ไม่สามารถแจกแจงลงไปถึงอุตสาหกรรมได้

๒. ใช้สมการการแปรค่าของราคาสินค้า อัตราค่าจ้าง การว่างงาน ในลักษณะ reduced form วิธีการนี้ง่ายกว่าวิธีการแรก เพราะเพียงแต่พิจารณาสมการเดียว ข้อเสียของการหาการแปรค่าตัวแปรเช่นเดียวกับวิธีแรก คือจะ sectorize ราคาสินค้าได้ยากมาก

๓. ใช้ Input - Output Table วิธีนี้สะดวกในการหา สามารถที่จะแบ่งแยกการเปลี่ยนแปลงของราคาสินค้าลงไปได้ละเอียดเท่าที่ต้องการ นอกจากนั้นแล้ว ยังจะทราบด้วยว่า intermediate goods ของอุตสาหกรรมมีผลต่อ raw material cost ของอุตสาหกรรมอื่น ๆ มากน้อยเพียงใด เพื่อที่จะได้เป็นแนวในการดำเนินนโยบายควบคุมราคาสินค้าในอุตสาหกรรมนั้น ๆ แต่วิธีการนี้ก็ยังคงมีข้อเสียตรงที่สมมติฐาน ทั้งเช่นการใช้ Input - Output Table โดยทั่วไป คือ ไม่มี substitutability ใน production function นั่นคือ อุตสาหกรรมจะต้องใช้ intermediate inputs ในอัตราส่วนคงเดิมตลอดเวลา ไม่ว่าราคาจะเปลี่ยนแปลงไปเช่นไร นอกจากนั้นแล้ว ยังต้องมีสมมติฐาน

๓.๑ อุปสงค์ของ final outputs จะต้องม้อตราส่วนคงเดิม นั่นคือ ถ้าอุปสงค์เพิ่มขึ้น เนื่องจากการขนค่าจ้าง อัตราส่วนของสินค้าที่บริโภคหรืออุปโภคจะยังคงเท่าเดิม และไม่มี constraints ทางด้าน inputs

๓.๒ ในทันทีที่ได้ตั้งสมมติฐานด้วยว่า ค่าจ้างได้เพิ่มขึ้นในอัตราส่วนเท่ากันทุกอุตสาหกรรม

๓.๓ ส่วนผลกำไรของผู้ผลิตนั้น ได้สมมติให้อยู่ในระดับเดิม คือผู้ผลิตจะได้กำไรในอัตราส่วนต่อยอดขายลดลง

ให้ A เป็น input - output co - efficient matrix

B เป็น vector การเปลี่ยนแปลงของค่าจ้างต่อผลิต ๑ หน่วย

เพราะฉะนั้น การเปลี่ยนแปลงราคาสินค้าเนื่องจากค่าจ้างคือ B

BA เป็นการเปลี่ยนแปลงของ total raw material cost ในแต่ละอุตสาหกรรมต่อ
ผลิต ๑ หน่วย เป็นหนแรก

เพราะฉะนั้น การเปลี่ยนแปลงราคาสินค้าเนื่องจาก raw material cost ในหนแรกคือ BA

BA.A เป็นการเปลี่ยนแปลงของ total raw material cost ในแต่ละอุตสาหกรรม
ต่อผลิต ๑ หน่วย เป็นหนที่สอง

เพราะฉะนั้น การเปลี่ยนแปลงราคาสินค้าเนื่องจาก raw material cost ในหนที่สองคือ

BA^2 เมื่อใช้วิธีการต่อไปเรื่อย ๆ เราจะได้

C = การเปลี่ยนแปลงของราคาสินค้าทั้งสิ้น

$$= B + BA + BA^2 + BA^3 + \dots + BA^n$$

$$= B (1 + A + A^2 + A^3 + \dots + A^n)$$

$$= B (1 - A)^{-1} \quad \text{เนื่องจาก } 1 > a_{ij} > 0 \text{ ซึ่งหมายความว่า } A^n \rightarrow 0$$

หรืออีกนัยหนึ่ง

เมื่อค่าจ้างเพิ่มขึ้น ๒๕% และสัมประสิทธิ์ของค่าจ้างต่อผลิต ๑ หน่วย เป็น ๐.๑ ผู้ผลิต
จะต้องเพิ่มราคา ๒.๕% เพื่อให้คุ้มกับค่าจ้างที่เพิ่มขึ้น

เมื่อราคาสินค้าของทุกอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น จะมีผลทำให้ raw material cost ของทุกอุตสาหกรรม
เพิ่มขึ้นอีก ซึ่งจะคำนวณหาการเพิ่มราคาสินค้าของอุตสาหกรรมใดใดจากการเอาอัตราการเพิ่ม
ราคาสินค้าของทุกอุตสาหกรรมคูณกับ input co - efficient ของอุตสาหกรรมนั้น

เมื่อทำเช่นนั้นไปเรื่อย ๆ และรวมผลการเปลี่ยนแปลงของราคา ก็จะได้ผลรวมของการ
เปลี่ยนแปลงราคาที่ต้องการ

ข้อมูลต่อไปนี้เป็นของปี ๒๕๑๐ ทั้งสิ้น นอกจากที่จะระบุไว้เป็นข้อย่อย

ตารางที่ ๒๕

ค่าจ้างคิดเป็นสัดส่วนของผลผลิตรวมในอุตสาหกรรมต่าง ๆ ในปี ๒๕๑๐

๑. พืชผลเกษตร	๐ ^๑	๑๘. ยาง	๐.๐๙๔๒
๒. การปศุสัตว์	๐ ^๑	๑๙. เคมีภัณฑ์	๐.๐๘๑๘
๓. บริการทางการเกษตร	๐.๑๑๙๙*	๒๐. น้ำมัน	๐.๑๑๙๙*
๔. การประมง	๐.๑๑๙๙*	๒๑. โรงถลุงโลหะที่มีใช้เหล็ก	๐.๑๐๑๗
๕. การป่าไม้	๐.๑๑๙๙*	๒๒. ดิบุก	๐.๑๑๙๙*
๖. เหมืองแร่	๐.๑๑๙๙*	๒๓. ผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักร	๐.๐๗๑๗
๗. โรงสี	๐.๐๑๐๘	๒๔. หัตถกรรมอื่น ๆ	๐.๐๙๘๐
๘. อุตสาหกรรมอาหารอื่น ๆ	๐.๐๒๐๖	๒๕. การก่อสร้าง	๐.๐๒๓๘๘
๙. เครื่องดื่ม	๐.๐๘๓๔	๒๖. เครื่องไฟฟ้าและประปา	๐.๑๑๙๙*
๑๐. ยาสูบ	๐.๐๔๖๖	๒๗. เครื่องบริภัณฑ์การขนส่ง	๐.๐๕๘๔
๑๑. หัตถกรรมสิ่งของ	๐.๑๓๕๒	๒๘. การคมนาคม	๐.๑๑๙๙*
๑๒. การทำเครื่องสวมใส่	๐.๐๕๕๑	๒๙. การขายส่งและขายปลีก	๐.๑๖๑๖
๑๓. การทำไม้และไม้คอร์ก	๐.๑๐๖๕	๓๐. การธนาคาร	๐.๑๑๙๙*
๑๔. เฟอร์นิเจอร์	๐.๑๕๐๓	๓๑. การมหรสพ	๐.๒๙๘๘
๑๕. กระดาษ	๐.๐๗๓๓	๓๒. โรงแรมและภัตตาคาร	๐.๓๔๗๒
๑๖. การพิมพ์	๐.๑๕๕๐	๓๓. การบริหารแผ่นดิน	๐ ^๑
๑๗. การทำเครื่องหนัง	๐.๑๕๔๘	๓๔. อื่น ๆ	๐ ^๑

หมายเหตุ ^๑ ให้เท่ากับศูนย์ เนื่องจากไม่มีตัวเลข และคิดว่าน้อยมาก หรือจะไม่มีผลกระทบกระเทือนจากการขึ้นอัตราค่าจ้างคราวนี้

* ใช้ตัวเลขเฉลี่ย

จากตารางนี้ ^๕ ถ้าหากคุณช่วยอัตราการเพิ่มของค่าจ้าง ก็จะทราบผลโดยตรงของการเพิ่มค่าจ้างต่อการเพิ่มราคาสินค้า

ตารางที่ ๓๐

ระดับราคาที่เพิ่มขึ้น อันเป็นผลทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

จากการขึ้นอัตราค่าจ้างร้อยละ ๑๐

(ร้อยละ)

๑	การเพาะปลูกพืชผล	๐.๒๐%	๑๘	การทำยาง	๑.๖๖%
๒	การเลี้ยงสัตว์	๐.๑๘%	๑๙	หัตถกรรมเคมี	๑.๖๓%
๓	บริการทางการเกษตร	๑.๖๐%	๒๐	โรงกลั่นน้ำมัน	๒.๖๑%
๔	การประมง	๑.๖๖%	๒๑	โรงถลุงแร่โลหะที่มีใช้เหล็ก	๑.๘๘%
๕	การป่าไม้	๑.๖๘%	๒๒	ตีบุก	๒.๖๑%
๖	การทำเหมืองแร่	๑.๖๔%	๒๓	ผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักร	๑.๘๐%
๗	โรงสี	๐.๓๖%	๒๔	การหัตถกรรมอื่นๆ	๑.๘๘%
๘	การผลิตอาหารอื่น ๆ	๐.๖๘%	๒๕	การก่อสร้าง	๑.๓๕%
๙	การทำเครื่องตี	๑.๐๕%	๒๖	ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและประปา	๒.๐๗%
๑๐	การทำยาสูบและยานักดู	๐.๗๒%	๒๗	การทำเครื่องบริภัณฑ์ขนส่ง	๑.๑๘%
๑๑	หัตถกรรมสิ่งทอ	๒.๗๘%	๒๘	การคมนาคม	๑.๖๔%
๑๒	การทำเครื่องสวมใส่	๒.๑๒%	๒๙	การค้าขายส่งและขายปลีก	๑.๘๐%
๑๓	การทำไม้และไม้คอร์ก	๒.๐๑%	๓๐	การธนาคาร	๑.๔๙%
๑๔	การทำเครื่องตกแต่งสถานที่	๒.๖๘%	๓๑	การขนส่ง	๓.๕๒%
๑๕	การทำกระดาษ	๒.๐๒%	๓๒	การบริหารราชการแผ่นดิน	๐%
๑๖	หัตถกรรมการพิมพ์	๒.๗๑%	๓๓	โรงแรมและภัตตาคาร	๓.๘๓%
๑๗	การทำเครื่องหนัง	๒.๔๓%	๓๔	อื่น ๆ	

หมายเหตุ : ถ้าหากอัตราค่าจ้างเพิ่มขึ้น x% ก็เอา $\frac{x}{10}$ ไปคูณกับตารางที่ ๓๐ นี้

ตารางที่ ๓๑

ระดับราคาเพิ่มขึ้น อันเป็นผลทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

จากการขึ้นอัตราค่าจ้างร้อยละ ๒๐

(ร้อยละ)

๑	การเพาะปลูกพืชผล	๐.๔๐	๑๘	การทำยาง	๓.๓๒
๒	การเลี้ยงสัตว์	๐.๓๖	๑๙	หัตถกรรมเคมี	๓.๒๖
๓	บริการทางการเกษตร	๓.๒๐	๒๐	โรงกลั่นน้ำมัน	๔.๓๒
๔	การประมง	๓.๓๒	๒๑	โรงถลุงแร่โลหะที่มีใช้เหล็ก	๓.๗๘
๕	การป่าไม้	๓.๓๖	๒๒	ตีบุก	๕.๒๒
๖	การทำเหมืองแร่	๓.๒๘	๒๓	ผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักร	๓.๘๐
๗	โรงสี	๐.๗๒	๒๔	การหัตถกรรมอื่น ๆ	๓.๗๘
๘	การผลิตอาหารอื่น ๆ	๑.๓๖	๒๕	การก่อสร้าง	๒.๗๐
๙	การทำเครื่องตี	๒.๑๐	๒๖	ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและประปา	๔.๑๗
๑๐	การทำยาสูบและยานักดู	๑.๔๔	๒๗	การทำเครื่องบริภัณฑ์ขนส่ง	๒.๓๘
๑๑	หัตถกรรมสิ่งทอ	๕.๕๖	๒๘	การคมนาคม	๓.๒๘
๑๒	การทำเครื่องสวมใส่	๔.๒๔	๒๙	การค้าขายส่งและขายปลีก	๓.๘๐
๑๓	การทำไม้และไม้คอร์ก	๔.๐๒	๓๐	การธนาคาร	๒.๕๘
๑๔	การทำเครื่องตกแต่งสถานที่	๕.๓๖	๓๑	การมหรสพ	๖.๘๔
๑๕	การทำกระดาษ	๔.๐๔	๓๒	การบริหารราชการแผ่นดิน	๐%
๑๖	หัตถกรรมการพิมพ์	๕.๔๒	๓๓	โรงแรมและภัตตาคาร	๗.๘๖%
๑๗	การทำเครื่องหนัง	๔.๘๖	๓๔	อื่น ๆ	

ในการพิจารณาผลของการเพิ่มอัตราค่าจ้างต่อราคาสินค้า จะต้องพิจารณาว่าจะให้ค่าจ้าง
 เพิ่มขึ้นกี่เปอร์เซ็นต์ ซึ่งพิจารณาได้ยากมาก ในปี ๒๕๑๔ ค่าจ้างที่จ่ายให้แก่ลูกจ้างที่
 ได้รับค่าจ้างต่ำกว่า ๕๒๐ บาทต่อเดือน หรือ ๒๐ บาทต่อวันในเขตนครหลวง เท่ากับประมาณ
 ๔๗ ของค่าจ้างที่จ่ายทั้งหมด เมื่อคิดว่าอัตราค่าจ้างได้เพิ่มขึ้นมาในระหว่างปี ๒๕๑๔ ถึงปี ๒๕๑๗

จำนวนค่าจ้างที่จะต้องเพิ่มขึ้นเนื่องจากการเพิ่มอัตราค่าจ้างเป็น ๒๕ บาทจะมีน้อยมาก แต่เมื่อรวมถึงการเพิ่มค่าจ้างในระดับอื่น ๆ เพื่อรักษาความแตกต่างระหว่างระดับฝีมือของคนงานแล้ว ค่าจ้างที่ต้องจ่ายเพิ่มทั้งหมดคงจะอยู่ในระดับ ๑๐ ถึง ๒๐ เปอร์เซ็นต์

ตัวเลข Lower Limit คัดจาก $\frac{47 \times 25}{100} = 12$ (๒๕ คืออัตรการเพิ่มจาก ๒๐ เป็น ๒๕

บาทของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ)

ตัวเลข Upper Limit คัดจากอัตรการเพิ่มของค่าจ้างขั้นต่ำโดยตรง แล้วลดบางส่วนแก่ผู้ที่ได้รับอัตราค่าจ้างมากกว่า ๒๐ บาทต่อวันแล้ว

ดังนั้น จะเห็นว่าการเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จะมีผลต่อราคาสินค้าอันน้อยมาก ยิ่งถ้าหากรัฐบาลมีการควบคุมราคาสินค้าบางประเภทและผู้ผลิตยอมลดอัตรากำไรให้น้อยลงไปกว่าเดิม

เนื่องจากสัมประสิทธิ์ของ $(1-A)^{-1}$ แต่ละตัว เช่น b_{ij} แสดงถึงผลของการขึ้นราคา

สินค้าของอุตสาหกรรม i ต่ออุตสาหกรรม j เมื่อรวม b_{ij} เข้าคือ $\sum_{j=1}^{34} n_j b_{ij}$ โดยที่ n_j เป็นน้ำหนัก

ซึ่งในทันทีที่ใช้ผลผลิตรวมของแต่ละอุตสาหกรรมเป็นน้ำหนัก เราจะได้สัมประสิทธิ์การขึ้นราคาสินค้าของแต่ละอุตสาหกรรมต่อระดับราคาสินค้าทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เช่น การขึ้นราคาสินค้า ๑๐% ของการก่อสร้าง จะทำให้ระดับราคาสินค้าเพิ่มขึ้น ๑%

สัมประสิทธิ์ของ $(1-A)^{-1}$ ที่สำคัญบางตัว

สิ่งทอ ต่อ	สิ่งทอ	๗๓%	ยางและผลิตภัณฑ์	๑๐%
	เครื่องแต่งกาย	๔๙%	ก่อสร้าง	๗%
เคมี ต่อ	เฟอร์นิเจอร์	๙.๕%	การพิมพ์	๑๐.๕%
	สิ่งทอ	๘.๙%	หนังและผลิตภัณฑ์	๒๑.๔%
	ยาง	๑๖%	เครื่องจักร	๘.๔%
	การก่อสร้าง	๘.๒%	ไฟฟ้าและน้ำ	๗.๗%
น้ำมัน ต่อ	ไฟฟ้าและน้ำ	๑๑.๔%	การขนส่ง	๑๒.๒%
อุตสาหกรรมเหล็กและเครื่องจักร	ต่อเฟอร์นิเจอร์	๑๖%	ก่อสร้าง	๑๘.๘%
	การขนส่ง	๘%	การโทรคมนาคม	๗.๕%

ตารางที่ ๓๒

สัมประสิทธิ์การขนราคาสินค้าของแต่ละอุตสาหกรรมต่อระดับราคาสินค้า
(ร้อยละ)

๑.	การเพาะปลูกพืชผล	๒.๖๒%	๑๘.	การทำยาง	๑.๒๕%
๒.	การเลี้ยงสัตว์	๖.๕๕	๑๙.	หัตถกรรมเคมี	๖.๒๑
๓.	บริการทางการเกษตร	๐.๘๗	๒๐.	โรงกลั่นน้ำมัน	๓.๑๗
๔.	การประมง	๒.๑๖	๒๑.	โรงถลุงแร่โลหะที่มีใช้เหล็ก	๓.๓๓
๕.	การป่าไม้	๔.๘๒	๒๒.	ตีบุก	๑.๐๘
๖.	การทำเหมืองแร่	๕.๓๘	๒๓.	ผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักร	๖.๒๓
๗.	โรงสี	๙.๔๘	๒๔.	หัตถกรรมอื่น ๆ	๑.๒๐
๘.	การผลิตอาหารอื่น ๆ	๘.๕๑	๒๕.	การก่อสร้าง	๙.๕๒
๙.	การทำเครื่องคัม	๑.๐๖	๒๖.	ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและประปา	๒.๒๒
๑๐.	การทำยาสูบและยานักต	๑.๒๔	๒๗.	การทำเครื่องบริภัณฑ์ขนส่ง	๘.๘๗
๑๑.	หัตถกรรมสิ่งทอ	๑๐.๐๑	๒๘.	การคมนาคม	๖.๘๒
๑๒.	การทำเครื่องสวมใส่	๒.๓๕	๒๙.	การค้าขายส่งและปลีก	๑๙.๔๑
๑๓.	การทำไม้และไม้คอร์ด	๒.๐๑	๓๐.	การธนาคาร	๑๐.๑๒
๑๔.	การทำเครื่องตกแต่งสถานที่	๐.๒๗	๓๑.	การมหรสพ	๕.๓๓
๑๕.	การทำกระดาษ	๐.๘๘	๓๒.	การบริหารราชการแผ่นดิน	๒.๖๐
๑๖.	การพิมพ์	๐.๕๓	๓๓.	โรงแรมและภัตตาคาร	๓.๑๐
๑๗.	การทำเครื่องหนัง	๐.๔๒	๓๔.	อื่น ๆ	๒.๘๘

สัมประสิทธิ์ในอุตสาหกรรมอาหาร เช่น การสีข้าวและอาหารอื่น ๆ สูงมาก การทอยังผลให้ราคาสินค้าของอุตสาหกรรมตัวเองและการตัดเย็บสูงขึ้นมาก และมีผลต่ออุตสาหกรรมอื่น ๆ แทบทุกอุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมเคมีมีผลกระทบกระเทือนอุตสาหกรรมอื่น ๆ รองจากการทอ แต่ลักษณะของการกระทบกระเทือนแตกต่างกับสิ่งทอตรงที่ว่ามีผลมากต่ออุตสาหกรรมมากประเภทกว่า

อุตสาหกรรมน้ำมันถึงแม้จะมีสัมประสิทธิ์รวมน้อย แต่ทั้งนี้เพราะผลกระทบกระเทือนมีต่อทุกอุตสาหกรรมอย่างละเอียดละน้อย

อุตสาหกรรมเหล็กกระทบกระเทือนมากต่ออุตสาหกรรมบางประเภทเท่านั้น

การก่อสร้างมีผลต่ออุตสาหกรรมอื่น ๆ โดยทั่วไป

จะสังเกตเห็นว่าสัมประสิทธิ์ในด้านการบริการส่วนใหญ่สูงมาก.

เนื่องจาก Input-Output Table ที่ใช้เป็นของปี ๒๕๑๐ ซึ่งนานมาแล้ว ได้ปรับปรุง ตารางดังกล่าวให้ทันสมัยขึ้นมาก โดยการปรับค่าสัมประสิทธิ์ต่าง ๆ ตามดัชนีราคาขายส่งของแต่ละอุตสาหกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป และสมมติให้อัตราค่าจ้างเพิ่มขึ้นเป็น ๑๖๑.๒ ตามตัวเลขเฉลี่ย ดัชนีราคาขายส่ง

ตารางที่ ๓๓
ดัชนีราคาขายส่ง เดือนมกราคม ๒๕๑๖

ปี ๒๕๑๐=๑๐๐

๑.	การเพาะปลูกพืชผล	๑๔๙.๒	๑๘.	การทำยาง	๒๐๑.๘
๒.	การเลี้ยงสัตว์	๑๔๙.๘	๑๙.	หัตถกรรมเคมี	๑๘๙.๙
๓.	บริการทางเกษตร	๑๔๙.๒	๒๐.	โรงกลั่นน้ำมัน	๑๕๐.๐
๔.	การประมง	๑๖๑.๒	๒๑.	โรงถลุงโลหะที่มีใช้เหล็ก	๑๕๙.๒
๕.	การป่าไม้	๑๙๓.๓	๒๒.	ตีบุก	๒๓๔.๒
๖.	การทำเหมืองแร่	๒๓๔.๙	๒๓.	ผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักร	๒๓๔.๒
๗.	โรงสี	๑๕๔.๕	๒๔.	หัตถกรรมอื่น ๆ	๑๖๕.๒
๘.	การผลิตอาหารอื่น ๆ	๑๕๔.๗	๒๕.	การก่อสร้าง	๑๘๔.๐
๙.	การทำเครื่องคัม	๑๒๖.๐	๒๖.	ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและประปา	๑๓๐.๖
๑๐.	การทำยาสูบและยานักดี	๑๐๓.๘	๒๗.	การทำเครื่องบริภัณฑ์ขนส่ง	๑๗๕.๖
๑๑.	หัตถกรรมสิ่งทอ	๑๖๘.๑	๒๘.	การคมนาคม	๑๗๕.๖
๑๒.	การทำเครื่องสวมใส่	๑๕๘.๕	๒๙.	การค้าขายส่งและปลีก	๑๖๑.๒
๑๓.	การทำไม้และไม้คอร์ก	๑๙๓.๓	๓๐.	การธนาคาร	๑๑๔.๔
๑๔.	การทำเครื่องตกแต่งสถานที่	๑๖๔.๕	๓๑.	การมหรสพ	๑๖๑.๒*
๑๕.	การทำกระดาษ	๑๗๐.๘	๓๒.	โรงแรมและภัตตาคาร	๑๖๑.๒*
๑๖.	การพิมพ์	๑๕๐.๒	๓๓.	การบริหารราชการแผ่นดิน	๑๖๑.๒*
๑๗.	การทำเครื่องหนัง	๑๖๐.๓	๓๔.	อื่น ๆ	๑๖๑.๒*

หมายเหตุ : * เป็นตัวเลขเฉลี่ย

ผลที่ได้เป็น Input-Output Table ใหม่ ซึ่งปรากฏว่า สัมประสิทธิ์ต่าง ๆ ใกล้เคียงกัน มากกับตารางก่อน

ตารางที่ ๓๔

ระดับราคาเพิ่มขั้น อันเป็นผลโดยตรงและโดยอ้อมจากการขึ้นอัตราค่าจ้าง ๑๐%

๑.	การเพาะปลูกพืชผล	๐.๒๒%	๑๘.	การทำยาง	๑.๕๔%
๒.	การเลี้ยงสัตว์	๐.๑๙%	๑๙.	หัตถกรรมเคมี	๑.๕๒%
๓.	บริการทางเกษตร	๑.๖๖%	๒๐.	โรงกลั่นน้ำมัน	๒.๔๕%
๔.	การประมง	๑.๖๙%	๒๑.	โรงถลุงโลหะที่มีใช้เหล็ก	๑.๙๙%
๕.	การป่าไม้	๑.๗๔%	๒๒.	ตีบกด	๒.๔๓%
๖.	การทำเหมืองแร่	๑.๔๙%	๒๓.	เครื่องโลหะและเครื่องจักร	๑.๖๖%
๗.	โรงสี	๐.๓๕%	๒๔.	หัตถกรรมอื่น ๆ	๑.๙๔%
๘.	การผลิตอาหารอื่น ๆ	๑.๔๗%	๒๕.	การก่อสร้าง	๑.๒๒%
๙.	การทำเครื่องตี	๑.๐๙%	๒๖.	เครื่องไฟฟ้าและประปา	๒.๓๓%
๑๐.	การทำยาสูบและยานักดี	๐.๘๗%	๒๗.	บริษัทขนส่ง	๑.๑๗%
๑๑.	หัตถกรรมสิ่งทอ	๐.๖๘%	๒๘.	การคมนาคม	๑.๖๑%
๑๒.	การทำเครื่องสวมใส่	๒.๑๗%	๒๙.	การขายส่งและขายปลีก	๑.๘๙%
๑๓.	การทำไม้และไม้คอร์ก	๑.๙๕%	๓๐.	การธนาคาร	๑.๔๖%
๑๔.	การทำเครื่องตกแต่งสถานที่	๒.๗๙%	๓๑.	การมหรสพ	๓.๖๒%
๑๕.	การทำกระดาษ	๔.๒๙%	๓๒.	โรงแรมและภัตตาคาร	๓.๙๕%
๑๖.	การพิมพ์	๒.๘๐%	๓๓.	การบริหารราชการแผ่นดิน	๐
๑๗.	การทำเครื่องหนัง	๒.๔๓%	๓๔.	อื่น ๆ	๑.๖๗%

ตารางที่ ๓๕

ระดับราคาสูงขั้น อันเป็นผลโดยตรงและโดยอ้อมจากการขึ้นอัตราค่าจ้าง ๒๐%

๑.	การเพาะปลูกพืชผล	๐.๔๔%	๑๘.	การทำยาง	๓.๐๘%
๒.	การเลี้ยงสัตว์	๐.๓๘	๑๙.	หัตถกรรมเคมี	๓.๐๔
๓.	บริการทางการเกษตร	๓.๒๓	๒๐.	โรงกลั่นน้ำมัน	๔.๙๐
๔.	การประมง	๓.๓๘	๒๑.	โรงถลุงแร่โลหะที่มีใช้เหล็ก	๓.๙๖
๕.	การป่าไม้	๓.๔๘	๒๒.	ตีบกด	๔.๘๖
๖.	การทำเหมืองแร่	๒.๙๖	๒๓.	ผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักร	๓.๓๒
๗.	โรงสี	๐.๗๐	๒๔.	หัตถกรรมอื่น ๆ	๓.๘๘
๘.	การผลิตอาหารอื่น ๆ	๒.๙๔	๒๕.	การก่อสร้าง	๒.๖๔
๙.	การทำเครื่องตี	๒.๑๘	๒๖.	ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและประปา	๔.๖๖
๑๐.	การทำยาสูบและยานักดี	๑.๗๔	๒๗.	การทำเครื่องบริษัทขนส่ง	๒.๓๔
๑๑.	หัตถกรรมสิ่งทอ	๕.๓๖	๒๘.	การคมนาคม	๓.๒๒
๑๒.	การทำเครื่องสวมใส่	๔.๓๔	๒๙.	การค้าขายส่งและปลีก	๓.๗๘
๑๓.	การทำไม้และไม้คอร์ก	๓.๙๐	๓๐.	การธนาคาร	๒.๙๒
๑๔.	การทำเครื่องตกแต่งสถานที่	๕.๕๘	๓๑.	การมหรสพ	๗.๒๔
๑๕.	การทำกระดาษ	๓.๙๖	๓๒.	การบริหารราชการแผ่นดิน	๗.๐๐
๑๖.	การพิมพ์	๕.๖๐	๓๓.	โรงแรมและภัตตาคาร	๗.๙๐
๑๗.	การทำเครื่องหนัง	๔.๘๖	๓๔.	อื่น ๆ	๓.๓๔

๔. บทสรุป

จะเห็นได้ว่า ถ้าเราต้องการให้แรงงานอุตสาหกรรมมีอาหารเพียงพอแก่ความอยู่รอดและให้มีความเป็นอยู่อย่างอื่นในชนบทที่สุดแล้ว แรงงานในกรุงเทพฯ ๒๒บุรี และจังหวัดใกล้เคียงที่มีค่าครองชีพสูงพอ ๆ กัน ควรจะได้รับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไม่น้อยกว่า ๒๗ บาทต่อวัน จังหวัดอื่น ๆ ควรจะได้ประมาณ ๒๕ หรือ ๒๖ บาทต่อวัน ทั้งนี้โดยใช้ราคาสินค้าในเดือน เมษายน ๒๕๑๗ เป็นเครื่องวัดเท่านั้น การเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเป็นอัตราดังกล่าวข้างต้นจะไม่กระทบกระเทือนการลงทุนในประเทศไทยแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะอัตรากำไรของอุตสาหกรรมในประเทศไทยนั้นสูงกว่าของทุก ๆ ประเทศในเอเชียอาคเนย์ แม้เราจะเพิ่มค่าจ้างให้แก่แรงงานที่มีรายได้ต่ำกว่า ๒๐ บาทต่อวันขึ้นไปอีกเท่าตัวทั้งประเทศ อัตรากำไรของผู้ประกอบการจะลดลงมาไม่มากไปกว่า ๕% เท่านั้นจากอัตรากำไรโดยเฉลี่ยที่มีอยู่ถึง ๑๑๗ เปอร์เซ็นต์ จะคงเหลือ ๑๑๒% ซึ่งก็ยังคงมากกว่าของประเทศอื่น ๆ เช่นของฟิลิปปินส์ซึ่งมีอยู่เพียง ๗๘% เท่านั้น เมื่อการเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไม่กระทบกระเทือนการลงทุนเช่นนั้น การเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำก็ไม่น่าจะกระทบกระเทือนแต่การขยายตัวของอัตราการจ้างงานไปในตัวด้วย แน่่อนการเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำอาจจะทำให้อุตสาหกรรมที่มีอัตรากำไรต่ำกว่า ๕% ต้องล้มเลิกกิจการแต่อุตสาหกรรมเหล่านั้นก็เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานน้อย และเป็นอุตสาหกรรมที่มีประสิทธิภาพการผลิตที่เร็วที่สุดในประเทศ จึงไม่มีเหตุผลอันใดที่รัฐจะต้องคุ้มครองอุตสาหกรรมที่มีประสิทธิภาพต่ำ เพื่อแลกกับความอดตายของกรรมกรและครอบครัว การต้องล้มเลิกกิจการของอุตสาหกรรมที่มีประสิทธิภาพต่ำเหล่านั้น จะทำให้แรงงานต้องว่างงานไม่เกิน ๕% ของแรงงานทั้งหมด ซึ่งเราถือว่าเป็นการกระทบกระเทือนต่อการจ้างงานที่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับความอยู่ดีกินดีของคนอีก ๙๕%

อีกประการหนึ่ง การเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามที่เรากำหนดนั้น แม้เราจะสมมุติให้ผู้ประกอบการ ผลักภาระของการเพิ่มของค่าจ้างไปยังผู้บริโภค โดยการเพิ่มราคาสินค้าขึ้นเท่ากับจำนวนเงินที่ต้องจ่ายเพิ่มให้แรงงานก็ตาม จะเห็นได้ว่าการเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามที่เรากำหนดนั้น ก็จะทำให้ราคาสินค้าทั้งประเทศเพิ่มขึ้น อย่างมากที่สุดประมาณ ๒.๗๘% เท่านั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่สังคมสามารถจะรับได้อย่างง่ายดาย และไม่น่าจะเป็นข้ออ้างคัดค้านการเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของรัฐบาลได้แต่อย่างใด

อนึ่ง จากตัวเลขที่ทันสมัยที่สุดนั้นได้บ่งให้เห็นชัดว่า เงินค่าจ้างกรรมกรทั้งหมดนั้นมีเพียง ๕.๒๓% ของมูลค่าของผลิตผลทางอุตสาหกรรมเท่านั้น ในขณะที่กรรมกรไทยนั้นได้มีส่วนสร้าง

มูลค่าของผลิตภัณฑ์ ๑๓ บาทในมูลค่า ๑๐๐ บาทของผลิตภัณฑ์ ตามทฤษฎีทุนนิยมนั้น นายทุนต้อง
จ่ายให้กรรมกร ๑๓ บาทในการผลิตสินค้าขึ้นมา ๑๐๐ บาท แต่เมื่อเรากำลังจ่ายเขาเพียง ๕.๒๓ บาท
เช่นนี้ ที่หายไปอีกประมาณ ๘ บาทนั้น เป็นการเบียดบังเอาสิ่งซึ่งควรจะเป็นของกรรมกรโดยชอบ
ธรรม ตามทฤษฎีทุนนิยมไปอย่างขาดมนุษยธรรม ถ้าอยากจะให้ประเทศอยู่ในระบบทุนนิยมจึง
ควรจะเป็นพวกทุนนิยมที่ดี มิใช่ทุนนิยมที่เลว ซึ่งมีการเอารัดเอาเปรียบอย่างขาดมนุษยธรรมเช่น
ในปัจจุบัน

ไตรรงค์ สุวรรณคีรี

คณะเศรษฐศาสตร์ ธรรมศาสตร์

เอกชัย อธิคมนันท์

ธนาคารแห่งประเทศไทย

วันเนา บุลสุข

มนตรี เฟื่องบุญ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ตรา

สถิตย์ ถิมพงศ์พันธุ์ บรรณาธิการ

นิตยสารรายเดือนของคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์